

De prinses en

ik

De prinses en ik

N.H.J. Bartholomé

OOK VAN N.H.J. BARTHOLOMÉ

De Sutarebil Trilogie

Zusterliefde

Weerzien

Standalones

De Vrijheidsstrijders

Fantasie in onze wereld

Auteur: N.H.J. Bartholomé

Coverontwerp: N.H.J. Bartholomé

© N.H.J. Bartholomé 2026 *De prinses en ik*, namen, personages en
gerelateerde indicia zijn copyright.

Eerste druk: september 2026

ISBN: 9789465543765

Deze is voor de vrouwen om me heen die nog steeds iedere dag tegen de beperkingen en kortzichtigheid van de maatschappij aan lopen, waardoor zij niet vrij kunnen houden van wie zij zelf kiezen. Meiden, jullie zijn de inspiratie geweest voor deze roman.

1. Start van een nieuw begin

eweerschoten. Het gebulder van kanonnen. Mannen die woedend schreeuwen. Vrouwen die radeloos huilen. Ouders die wanhopig naar hun kinderen zoeken en hun namen aan de lopende band roepen. Huizen die worden geplunderd door mensen die we ooit als onze vrienden bestempelden. Overal om ons heen is bloed, angst en geweld. Nooit had ik gedacht dat ik deze dag zou meemaken. Nooit had ik gedacht dat zo'n klein lichaam zoveel angst kon bevatten. Het geweld duurt nu al een tijd (of lijkt dat maar zo?) en nog steeds voelt het alsof ik ieder moment kan bezwijken.

Mijn vader slaat zijn armen beschermend om zijn vrouw en twee dochters heen en sust onze snikken, bang dat iemand ons hoort. Mijn twee oudere broers staren naar het plafond, verstijfd van angst voor wie ons toevluchtsoord als eerste zal binnendringen. We schuilen inmiddels al geruime tijd in onze wijnkelder en eerlijk gezegd vrees ik dat we de hemel boven ons hoofd nooit meer zullen zien.

Zelfs als niemand ons hier vindt, zullen ze op mijn familie blijven jagen. Zodra ze onze gezichten zien, zullen ze ons opsporen en ons vermoorden. Dat is wat de geluiden om ons heen me vertellen. Mensen worden afgeslacht alsof we niet meer zijn dan wild. Alsof iedereen met rijkdom een gedrocht is uit de hel van Lucifer. Alsof de daders niet jarenlang van onze rijkdom hebben geprofiteerd.

Mijn broers lijken op de Romeinse oorlogsgoden uit vervlogen tijden. Elias is daarentegen nog veel te jong om een wapen te dragen. Hij is pas veertien. Maar ik vermoed dat wanhopige tijden om wanhopige maatregelen vragen. Zelf is hij echter ook niet zeker van zijn geweer. Hij heeft hem klungelig vast en de loop heeft hem al meerdere keren tegen zijn slaap gestoten.

Mijn oudste broer Nicholas is sinds kort zelf het hoofd van zijn eigen gezin. Ik neem aan dat hij zich daarom geroepen voelt niet alleen ons te beschermen, maar ook zijn vrouw en pasgeboren zoon. Mijn blik rust kort op mijn neefje, dat wonder boven wonder door alle chaos, angst en oorverdovende geluiden heen blijft slapen.

We zijn er stiekem alleen allemaal bang voor het moment waarop hij huilend wakker wordt en onze paniek voelt. We moeten ervoor zorgen dat hij iets te eten krijgt, zodat hij niet begint te huilen.

Mijn schoonzus Louisa bidt ondertussen zwijgend samen met mijn moeder. Alsof dat nog verschil maakt. God heeft ons verlaten. Vanaf het moment dat onze voormalige vrienden onze huizen en onze mensen aanvielen, heeft God zijn alziende blik afgewend en de gebeurtenissen zijn beloop gelaten. Waarom? Geen idee. Misschien heeft de Franse bourgeoisie toch iets fout gedaan, waardoor de Almachtige zijn handen van ons heeft afgetrokken.

Een nieuwe explosie trekt me uit mijn overpeinzingen terug naar het heden. De grond trilt onder ons. Grijze stof dwarrelt in onze ogen. Deze inslag was veel dichterbij dan de vorige. Dan hoor ik vlakbij hout splijten. Standbeelden die aan diggelen worden geslagen. Kunstwerken die voorgoed worden vernietigd. Glas dat versplintert. Daarna het knetteren van oprukkende vlammen. Rennende voetstappen. En dan...

...een doodse stilte. Alleen het zachte geritsel en gekraak van het vuur blijft over.

Nicholas werpt mijn vader een blik toe, te bang om te vragen wat we nu moeten doen. Ik begrijp zijn onrust niet. Wat valt er nog te doen? We zijn hier. Het vuur is boven ons. Dit is onze schuilplaats. Hier kan ons toch niets gebeuren?

Maar het duurt niet lang voordat de razende brand ook ons bereikt. De hitte in onze kleine schuilruimte neemt snel toe. Rook beneemt ons het zicht en maakt ademen steeds moeilijker. Mijn vader drukt zijn zakdoek voor onze mond, zodat we zo min mogelijk giftige dampen inademen. Ik hoor hem zelf flink hoesten, maar de zakdoek verdwijnt niet.

Ik voel mijn ogen echter branden alsof er kooltjes tegenaan gedrukt worden. Papan duwt ons al snel volledig op de grond, waar de lucht iets koeler is. Toch krijg ik nauwelijks adem. Ik ben bang dat we allemaal op deze afschuwelijke plek zullen sterven. Geroosterd als brood in een oven. Ik kan niemand meer zien door de rookvorming en even dreig ik in paniek te raken. Ik ben helemaal alleen met alleen de naderende vlammen als vriend...

Dan klinkt een doffe klap, alsof iemand bewusteloos op de grond neervalt. Ik weet niet wie van mijn familieleden het eerste is gevallen. Mijn ogen branden zo hevig dat zelfs mijn tranen niet meer willen komen. Mijn keel voelt dik en rauw. Slikken doet verschrikkelijk veel pijn en zelfs de paar happen lucht die ik nog naar binnen krijg, zetten mijn keel in brand. Al snel voelt het alsof alle zuurstof verdwenen is. Het gewicht van mijn vaders lichaam boven op het mijne maakt het alleen maar erger. Mijn longen schreeuwen om lucht. Sterren dansen voor mijn ogen.

En dan gaat het luik van onze schuilplaats open... en kijk ik de dood

recht in de ogen.

Gillend alsof de wereld vergaat, schrik ik wakker. Zweetdruppels lopen over mijn gezicht. Ik voel me ontzettend warm en koortsig, hoewel koele lucht mijn oververhitte huid streelt. Ik hijg alsof ik zojuist door Kensington Gardens gerend heb en het zal wel weer even duren voordat mijn ademhaling en hartslag hun normale ritme hebben herontdekt. Wat een levensechte nachtmerrie...

Zelfs nu, tien jaar nadat ik uit die hel in onze voormalige woning in Frankrijk ben ontsnapt, keer ik er telkens weer naar terug. Terug naar ons prachtige huis in Frankrijk tijdens wat men nu de Julirevolutie noemt. Het heeft me nooit veel kunnen schelen welke naam mensen aan die gebeurtenis gaven of waardoor zij was veroorzaakt. Voor mij was het de hel op aarde. Geweld dat een kind nooit zo vroeg in haar leven zou mogen aanschouwen.

Ik weet dat ik mezelf gelukkig mag prijzen. Mijn familie en ik hebben het tenslotte overleefd waar zovele andere gezinnen niet zo bevoorrecht waren, maar toch... De Julirevolutie heeft mij voor het leven getekend. Niet lichamelijk, gelukkig, maar geestelijk. Mijn angst voor vuur en kleine ruimtes zal ik nooit kwijtraken.

En zelfs wanneer mijn gedachten met heel andere zaken bezig zijn, keer ik in mijn nachtmerries terug naar Parijs in 1830 en bevind ik me opnieuw in die krappe kelder, bang om te sterven. Bang dat de mensen die ik ooit vertrouwde mijn familie zouden doden, terwijl ik zou moeten toekijken.

Mijn vader maakte deel uit van de Franse bourgeoisie en gelukkig konden wij onze titel hier in Engeland behouden. Hij is hier nu burggraaf, zolang de Fransen hun standenstelsel handhaven. Maar zodra dat verdwijnt, verdwijnt ook onze erfenis. Daarom heeft mijn vader er alles aan gedaan om in Engeland geld te verdienen. Eerst begon hij als succesvol zakenman in ons eigen graafschap. Daarna werd hij directeur van een grote voedingsmiddelenfabriek in Liverpool.

Maar hij verwachtte ook van zijn kinderen dat wij ons steentje willen bijdragen voor onze toekomst en onze erfenis. We zaten immers met zijn allen in dit lastige pakket; een last die mijn vader niet alleen zou moeten torsen. Nicholas was al getrouwd met de mooie dochter van een Franse burggraaf voordat de Julirevolutie uitbrak (Louisa verloor haar hele familie die beruchte avond).

En aangezien ik de oudste dochter van de familie Le Bon ben, wensen

mijn ouders dat ook ik met een vermogende echtgenoot trouw, zodat de toekomst van de hele familie Le Bon veiliggesteld is.

Mijn kamenier, Alice Green, komt plotseling mijn kamer binnen en haalt me met een opgewekt "goedemorgen" uit mijn gepeins. Ik brom slechts iets terug. Ze trekt de gordijnen open en het zonlicht verblindt me even.

'Goedemorgen, juffrouw,' zegt mijn kamenier opgewekt. 'Bent u klaar voor uw grote dag?'

Onmiddellijk spring ik uit bed en mijn nachtmerrie is als sneeuw voor de zon verdwenen en vergeten. Vandaag is tenslotte een ongelooflijk belangrijke dag voor mij. Na jaren van studie en voorbereiding zal ik na vandaag officieel aan de koningin worden voorgesteld als een huwbare jonge vrouw.

Zolang ik me kan herinneren, ben ik opgeleid om die ene rol te vervullen, mijn bestemming als vrouw van adellijke afkomst: trouwen met een heer van aanzien. Ik heb er altijd van gedroomd een liefdevolle echtgenote en een goede moeder te worden en nadat ik officieel aan het hof geïntroduceerd zal zijn, zal ik eindelijk worden voorgesteld aan de vermogende mannen die op zoek zijn naar een vrouw. Vandaag brengt mij een stap dichterbij mijn ultieme doel. Ik ben nog nooit zo zenuwachtig geweest. Een aangename vorm van zenuwen, maar zenuwen zijn het zeker.

Toen ik vier jaar oud was, kreeg ik al een gouvernante, mevrouw Riley, en sindsdien heeft zij mij begeleid in alles wat een dame behoort te weten; van etiquettelessen tot aan taal- en muzieklessen. Ze verhuisde zelfs vanuit Parijs terug naar Engeland om haar lessen voort te zetten aan mij en mijn jongere zusje, Naomi, toen wij genoodzaakt waren om Parijs voorgoed te verlaten.

Mevrouw Riley heeft mij alles geleerd wat ik weet. Ze leerde mij hoe ik een kamer op de juiste manier moest betreden: schouders naar achteren, kin omhoog en niet lopen maar haast zweven. Ze leerde mij zingen, piano spelen, dansen als een echte dame, tekenen en schilderen, en een goed gesprek voeren over alledaagse zaken.

Maar bovenal leerde ze mij hoe ik een echte dame moest zijn. Dat betekende vlekkeloos Engels en Frans spreken, de regels van de etiquette beheersen, de kunst van het converseren onder de knie krijgen én weten wanneer juist zwijgen de beste keuze was.

Ik heb een uitzonderlijk goed geheugen en al snel kende ik de volledige stambomen van de Engelse adellijke families uit mijn hoofd. Ook blonk ik uit in kunstgeschiedenis en de Europese literatuur.

Het bleek echter dat de meest uitdagende taak van mevrouw Riley was om mij vloeiend Engels te laten spreken, in de trant van de Britse upper class. Ondanks mijn beste pogingen lukt het mij nog steeds niet om mijn Franse accent volledig uit mijn spraak te verwijderen. Gelukkig is het in onze kringen tegenwoordig modieus om Engels te spreken met een Frans accent. Als je dat beheerst, hoor je echt bij de ton. Dus ik ben vermoedelijk geen complete verspilling van mevrouw Riley's geduld en lessen.

Ik zweef bijna naar de spiegel naast mijn garderobekast en glimlach wrang naar mijn verwaaide spiegelbeeld. Bovendien, je kunt mij wel uit Frankrijk halen, maar Frankrijk haal je niet uit mij. Mijn gelaat verradt onmiddellijk dat ik niet in Engeland geboren ben. Ik heb een olijfkleurige huid, die bij de minste zon al een koperen gloed krijgt. Die gladde huid contrasteert met mijn weelderig golvende haar en grote bruine ogen. Mijn volle lippen geven mij een sensuele uitstraling en mijn borsten protesteren dagelijks tegen de strakke baleinen van een korset.

Ondanks de kleine hindernissen die ze met me gehad heeft, vindt mevrouw Riley (en mijn *maman* bovendien) dat ik klaar ben voor courting season nu mijn opleiding voltooid is. Ik ben geen meisje meer, maar een volledig volwassen vrouw.

En dat kan maar één ding betekenen: ik ben voorbereid op het huwelijk. De toekomst die mijn vader zo zorgvuldig voor mij heeft uitgestippeld, staat op het punt werkelijkheid te worden. Dat is tenslotte waarom hij zoveel zorg heeft besteed aan mijn opvoeding en scholing. Alles was erop gericht mij een waardige echtgenoot te bezorgen, bij voorkeur iemand met een nog hogere sociale positie dan de Le Bons.

Gepresenteerd worden als een huwbare vrouw betekent deelnemen aan het formele proces van de hofmakerij. Een verlofperiode wordt vaak gezien als een soort maatschappelijke promotie, omdat alles wat een vrouw bezit na het huwelijk onder de controle van haar echtgenoot komt te staan. Daarom wordt de jacht van een man op een echtgenote als een uiterst serieuze aangelegenheid beschouwd.

Hetzelfde geldt echter ook voor vrouwen. Wij hopen een verbintenis te vinden die gebaseerd is op oprechte genegenheid; weggevoerd te worden door een romantische prins, in plaats van gekozen te worden louter om iemands financiële positie te versterken.

Natuurlijk blijft het tegelijkertijd onder ons ook een soort wedstrijd. Welke dame weet de blik te vangen van een heer uit de hoogste kringen van de Britse samenleving? Wie wint de hand van een prins? Wie trouwt beneden haar stand? En wie eindigt als een bekende vrijster,

veroordeeld tot een eenzaam bestaan tot het einde van haar dagen?

Deze vragen veroorzaken natuurlijk ons beste gedrag. We kopen de meest extravagante jurken en sieraden om onze rijkdom te tonen. We flirten met onze waaiers, maar uitsluitend op een speelse en onschuldige manier, enkel door verleidelijk met de wimpers te knippen. Verder gaan we nooit. We zijn immers respectabele jonge dames. We bewaken onze reputatie zorgvuldig en hebben geen enkele behoefte onze eer te compromitteren of als onfatsoenlijk te worden gezien. We zijn trots op onze decorum en zorgen ervoor dat onze interacties smaakvol en waardig blijven. Mijn moeder zou me letterlijk vermoorden als ik iets anders zou proberen.

Bovendien wil ik niet de vrouw zijn die eeuwige schande over haar familie brengt, zoals juffrouw Aleshire enkele jaren geleden, die betrapt werd terwijl ze zonder chaperonnes in de tuinen aan het rotzooien was met een man. De Aleshires worden sindsdien gemeden door de Londense society. Het ergste wat je kan overkomen, als je het mij vraagt.

De eerste jaren van mijn sociale leven zal ik daarom onder de vleugels van mijn moeder blijven. Aangezien zij, samen met mevrouw Riley, mij heeft gevormd tot de vrouw die ik nu ben, zal zij tijdens het courting seizoen meestal mijn chaperonne zijn en mij begeleiden naar elk sociaal evenement dat wij bijwonen. Alleen in het uiterste geval dat zij verhinderd is, mag mijn kamenier Alice haar taak overnemen. Wanneer zowel mijn moeder als Alice ziek zijn of anderszins niet kunnen begeleiden, zullen mijn oudere broers mij naar gelegenheden escorteren. Een jonge dame mag simpelweg niet zonder chaperonne uitgaan.

Punt.

Ondanks het feit dat ik in de komende periode weinig vrije momenten zal hebben, heb ik al maanden uitgekeken naar het aankomende courting seizoen. Mijn eerste dag ervan is meteen behoorlijk gevuld; eentje die we tot in detail hebben doorgenomen. Eerst zal ik ontbijten in de dressing room van mijn moeder. Daarna wonen we een concert bij en vervolgens, in de avond, een bal op Hillcrest, de residentie van de Morningtons.

De Morningtons worden algemeen erkend als een van de families die de beste sociale evenementen tijdens het hofseizoen weten te organiseren. Elk jaar opnieuw. Met vijf dochters die nog allemaal een geschikte partij moeten vinden, is het nauwelijks verwonderlijk dat zij zo'n prominente rol innemen bij deze gelegenheden.

Daardoor begint echter de opening van elk nieuw Londens seizoen

met een groots bal in de woning van de Morningtons, uitgevoerd met alle pracht die deze tijd kan bieden. Vermaarde orkesten treden vanavond op. Er is vermaak en dans. En de nacht zal eindigen met een groots vuurwerk. Maar belangrijker nog voor mij: elke huwbare edelman zal aanwezig zijn op het feest. Het volledige spectrum van de hogere kringen wordt vanavond verwacht. Dit is mijn kans om me boven de positie uit te tillen waarin ik geboren ben en misschien een hertogin of zelfs een prinses te worden. Wie tijdens een Mornington-bal de aandacht van een heer weet te trekken, heeft haar toekomst vrijwel verzekerd.

Alice komt opnieuw mijn kamer binnen, ditmaal met mijn debutantenjurk. Hoewel het gebruikelijk is dat deze jurk wit van kleur is, vond mijn moeder het beter om er iets meer onderscheid in aan te brengen. Daarom heeft ze gekozen voor een charmante ivoorkleur over een witte onderlaag. Mijn hoofdtooi bestaat uit drie witte zwanenveren en een korte sluier die mijn ogen en neus bedekt. Mijn moeder vindt dat ik sensuele lippen heb en die moeten dan volgens haar ook zichtbaar blijven. Verder heeft mijn jurk korte mouwen en een elegante lage halslijn. Vooral mijn kanten handschoenen, die tot aan mijn ellebogen reiken, vind ik prachtig. Ze komen op mij over als het toonbeeld van elegantie.

Alice kletst ondertussen onophoudelijk over het weer en mijn langverwachte debuut, terwijl ze mij uit mijn kleding helpt en mij wast. Ze dept parfum op mijn huid en snoert mij vervolgens in mijn korset. Terwijl ze de veters strakker aantrekt, geheel in lijn met de huidige mode voor dat begeerde zandloperfiguur, voel ik die bekende beklemming en onrust in mijn borstkas opkomen. Mijn ademhaling wordt oppervlakkig en om mezelf te kalmeren richt ik mijn gedachten op de prinsen, graven, burggraven en hertogen die ik vanavond zal ontmoeten. Want één ding staat vast: mijn persoonlijke favoriet, de hertog van Arlington, zal er ook zijn.

Duke Liam Arlington...

Alleen al het noemen van zijn naam veroorzaakt een zwerm vlinders in mijn maag. Ik las vroeger veel sprookjes en werd verliefd op het idee te trouwen met een charmante prins. Een lichte huid. Blond haar. Blauwe ogen. Dat soort gelaatstrekken namen mij altijd volledig in. Een dappere prins die mij zou beschermen tegen de gevaren van de wereld. Een man die mij zou respecteren en tot het einde van de tijd zou liefhebben. Iemand die naar mij zou luisteren en om mij zou geven zoals ik ben. En Elias' vriend, Liam Arlington, werd precies dat. Mijn eigen

sprookjesprins op het witte paard.

Iedereen kent het verhaal van de jonge hertog. Hoe de voormalige hertogen hertogin op zeer jonge leeftijd stierven, waardoor Liam Arlington al vroeg in de voetsporen van zijn vader moest treden. Wij hoorden allemaal de geruchten dat hij daardoor een leven van joie de vivre leidde, zonder zich veel van zijn nieuwe plichten als hertog aan te trekken. Daar had hij zijn jongere zus Christina voor. Het was de prinses die het landgoed draaiende hield, terwijl Liam maar deed waar hij zin in had.

De prinses is echter nooit publiekelijk erkend voor haar voorbeeldige gedrag. Prinses Christina kan de taken van de hertogenkel officieel overnemen door te trouwen met iemand van haar eigen sociale klasse of met iemand van koninklijk bloed. Anders zou zij slechts in de schaduw als hertogin functioneren, zonder die titel ooit werkelijk te dragen. Dat noem ik pas huwelijk als carrièrestap. Als iemand een titel verdient naar mijn mening, is zij het wel.

In mijn stoutste dromen ben ik echter degene die de hertog van Arlington weer op het rechte pad brengt, waarna hij zijn verantwoordelijkheden opnieuw serieus begint te nemen. Ik zou een goede hertogin zijn. Het enige waar ik mij schuldig over voel in die dromen, is dat ik daarmee de rechtmatige aanspraak van prinses Arlington op de titel van hertogin zou ontnemen. Zij heeft jaren voor die erfenis gewerkt, maar door met Liam te trouwen zou ik haar met niets achterlaten. Ik vraag me af hoe prinses Arlington dat zou verwerken. Zou ze mij haten? Ik zou dat zeker doen, als onze posities omgekeerd waren.

Maar toch... Liam is elke familievete waard, hoe dan ook. Ondanks het feit dat Liam een onverantwoordelijke hertogin, die zijn plichten keer op keer laat varen, droomt elke jonge vrouw van de ton ervan zijn liefde te winnen. Hij is knap. Hij is mysterieus. Maar bovenal: hij is rijk. De vangst van het seizoen. Hoe heerlijk zou het zijn om het hart van de hertog te winnen en hem te laten inzien dat hij zijn tijd verspild heeft aan vluchtige romances met andere vrouwen?

De aandacht van de hertog van Arlington trekken blijft een aanzienlijke eer voor elke potentiële bruid, hoewel het gewicht van zijn adellijke verantwoordelijkheden uiteindelijk op haar schouders kan rusten.

Toch is Liam voor talloze huwbare vrouwen de belichaming van de vangst van het seizoen. Een droomvent. Met zijn opvallende blonde haar en indringende blauwe ogen, kenmerken die hij deelt met zijn zus, bezit

hij een onweerstaanbare aantrekkingskracht. Zijn charme reikt verder dan zijn uiterlijk, want hij weet vrouwen moeiteloos te betoveren met zijn charismatische houding.

Bovendien heeft hij een goed getraind lichaam dankzij geheime bokstraining. Hoewel, geheim? Er zijn niet veel vrouwen die niet alles van Liam Arlington weten. Hij is een ware beroemdheid binnen onze kringen. Hij staat ook bekend om zijn liefde voor paardrijden en zijn enthousiasme voor sportevenementen. Hij is een manusje van alles en dat maakt hem zo interessant.

‘Juffrouw?’ vraagt Alice, en ik schud mijn hoofd om wakker te worden uit mijn dagdroom waarin Liam mij ten huwelijk vraagt, terwijl tientallen huwbare jonge vrouwen jaloers toekijken.

‘Pardon?’

‘Ik vroeg of u uw haar zo mooi vindt?’

Ik kijk in de spiegel en ben even volledig sprakeloos. Deze vrouw die me vanuit de spiegel aanstaart, lijkt in de verste verte niet op mij. Ik heb mezelf altijd gezien als een gewoon meisje; niet lelijk, absoluut niet, maar ook niet iemand die opvalt.

Maar hoe ik er vandaag uitzie, is het alsof ik iemand anders ben geworden. Mijn wangen hebben een vrolijke blos, terwijl mijn ogen donker en (ik durf het bijna niet te zeggen) verleidelijk zijn. Mijn sensuele lippen, zoals mijn moeder ze zou noemen, zijn robijnrood gemaakt, waardoor ze nog voller lijken. Mijn haar is opgestoken in een kapsel dat achter op mijn hoofd bijeenkomt. Van voren lopen meerdere haarlokken in sierlijke lussen naar het geheel achteraan. Het is versierd met kleine bloemen. Het benadrukt mijn slanke hals, die getooid is met een prachtige diamanten ketting. Voor het eerst lijkt ik zelf ook op een prinses uit mijn favoriete sprookjes.

‘Je hebt jezelf echt overtroffen vandaag, Alice. Ik zie er schitterend uit,’ complimenteer ik haar enthousiast.

Mijn kamenier straalt van trots bij het compliment en maakt dankbaar een kleine reverence.

‘Juffrouw Le Bon moet er vandaag op haar best uitzien. Het is tenslotte een grote dag. Een dag waar we al die jaren naartoe hebben geleefd.’

‘En ik had dit nooit kunnen bereiken zonder jouw uitstekende hulp door de jaren heen.’

Ik ken Alice mijn hele leven. Ze is de dochter van onze huishoudster, mevrouw Green. Mevrouw Green en Alice waren al bij onze familie, voordat we Frankrijk verlieten, dus in veel opzichten ben ik samen met

mijn kamenier opgegroeid. Op het Engelse platteland waren er maar weinig kinderen van mijn leeftijd, waardoor Alice al snel mijn enige metgezel werd. Daaruit groeide een uitzonderlijke band. Ze is maar iets ouder dan ik, maar opmerkelijk verstandig voor haar leeftijd. Zo werd ze al snel een eindeloze bron van troost en steun. Ik kan haar bijna alles vertellen en ze is altijd bereid te luisteren en mij te helpen waar ze kan. Als tegenprestatie voor al haar wijsheid heb ik haar door de jaren heen leren lezen en schrijven. Iets wat een normale kamenier niet wordt geleerd, want waar heeft ze het voor nodig in haar dagelijkse taken?

Ik weet dat het vanwege onze verschillende standen niet kan, maar ik zie Alice meer als mijn vriendin dan als mijn bediende. Ik ben blij dat ze ervoor heeft gekozen mij te volgen, als ik een geschikte echtgenoot vind en met hem zal gaan samenwonen. Het is een geruststellende gedachte dat, hoewel alles snel zal veranderen in mijn leven, ten minste één vastigheid in mijn leven hetzelfde blijft.

Alice legt haar handen op mijn schouders en knijpt er bemoedigend in. 'Ik weet zeker dat het helemaal goed komt,

juffrouw. U bent absoluut prinswaardig,' belooft ze me steevast.

'Dank je, mijn lieve Alice. En nu stoppen met praten, anders ga ik nog huilen.'

Alice glimlacht hartelijk. 'Dat willen we niet, we willen geen vlekken op mijn meesterwerk, toch?' Ze laat me los en verlaat de kamer om haar taken af te ronden, terwijl ik haar glimlachend nakijk. Een waardevolle vriendin inderdaad, mijn lieve Alice. Onvervangbaar.

2. Concert in Hannover Square Garden

Na nog één bewonderende blik in de spiegel loop ik neuriënd naar de vertrekkers van mijn moeder, waar mijn moeder al haar thee zit te drinken. Ze bestudeert de gastenlijst van het bal van vanavond bij de Morningtons met een strenge frons tussen haar wenkbrauwen.

‘Ik ben blij dat je mijn uiterlijk van vandaag goedkeurt, *maman*.’ Ik geef haar een kus op haar wang voordat ik ook ga zitten.

‘Ik keur altijd goed hoe mijn lieve dochter eruitziet. Je moet je vader laten zien zodra je klaar bent met eten.’

‘Dat zal heel snel zijn, want ik kan me niet voorstellen dat ik vandaag iets kan eten met al die spanning die zich in mijn maag opstapelt.’

Mijn moeder geeft me een weemoedige glimlach. ‘Ik weet hoe dat voelt, lieverd. Maar je bent zo ver gekomen en hebt zoveel geleerd. Je bent klaar om deze nieuwe fase in je leven te beginnen. We hebben je alles geleerd wat we weten en we hebben je goed onderwezen.’

Ze kijkt weer naar de gastenlijst, terwijl ik lusteloos op een stuk brood kauw. ‘Lady Mornington heeft zichzelf deze keer overtroffen,’ doorbreekt mijn moeder de stilte. ‘Bijna iedereen heeft haar uitnodiging voor het bal van vanavond geaccepteerd. Alleen de Hudleys en de Styles zijn elders verplicht.’ Ze trekt ongelooflijk een wenkbrauw op. ‘De dwazen. Hun verlies. Ze weten duidelijk niet wat ze missen. Heel Londen zal over dit feest praten. Let op mijn woorden.’

‘Ik hoop het voor Lady Mornington. Volgens Mary-Ann heeft dit feest hen een fortuin gekost.’

‘Dat kan ik me voorstellen, maar dat is niet onze zorg. Jij zult het middelpunt van de aandacht zijn zoals je er vandaag uitziet.’

Voordat ik mezelf kan inhouden, spreek ik mijn grootste angst voor deze dag uit. Het klinkt zelfs kinderlijk in mijn eigen oren. ‘Maar wat als niemand mij leuk vindt?’

Mijn moeder glimlacht minzaam en legt haar warme hand op de mijne. ‘Dan is er altijd nog volgend jaar,’ zegt ze zacht. ‘Hoewel ik me niet kan voorstellen dat iemand je niet zal opmerken. Kijk naar jezelf; je bent een lust voor het oog. Bovendien hebben we het hele seizoen om een geschikte echtgenoot voor je te vinden. Vanavond is slechts het begin.’

Ik buig mijn hoofd uit dankbaarheid en begin te eten van de gerechten die onze bedienden op tafel zetten. Ik drink veel kamillethee om mijn zenuwen te kalmeren en eet een paar vruchten met toast. Meer

kan ik op dit moment echt niet verdragen.

Na het ontbijt gaan we naar de studeerkamer van mijn vader, waar hij verdiept is in de krant van vandaag. Na mij met talloze complimenten over mijn uiterlijk te hebben overladen, merkt hij op: 'De krant staat vol met berichten over de festiviteiten van vandaag bij de Morningtons. Het lijkt erop dat ze zichzelf dit jaar werkelijk hebben overtroffen.'

'Dat zeggen ze elk jaar, Mr Le Bon,' merkt mijn *maman* op, al bruist ze zelf ook van opwinding en merkte ze zojuist nog hetzelfde tegen mij op. 'We zullen het moeten afwachten.'

'Ze denken dat hun bals hun oudste dochter zullen helpen een geschikte echtgenoot te vinden.' Mijn vader glimlacht ondeugend. 'Maar het gerucht gaat dat ze al een man heeft gevonden, maar hij is slechts een baron en haar ouders keuren die match niet goed.'

Mijn moeder giechelt en zegt: 'Mr Le Bon, ik had u nooit voor een lasteraar gehouden. Dat past niet bij u, *mon amour*.'

Mijn vader haalt zijn schouders op en knipoogt naar mij. 'Mijn informatie is gebaseerd op feiten, mijn liefste echtgenote, en dus is het niet echt roddelen. Ik laat de onware woorden, uitgesproken uit jaloezie, aan jullie vrouwen over. Laat mij bij mijn feiten blijven.'

'Niet alle vrouwen roddelen,' spreekt mijn moeder hem met een lichte vermaning in haar stem tegen.

'Ik zou niet durven het tegendeel te beweren.' Mijn vader rolt zijn krant op en staat op. 'Ik moet vandaag naar Liverpool rijden. Er was iets mis met een van de machines.'

'Niets ernstigs hoop ik?'

'Nee, ik vermoed dat het gewoon een mechanisch defect is. Niets om je zorgen over te maken. Ik zie jullie vanavond op het bal van de Morningtons.'

Dit is ons teken om te vertrekken en we gaan naar de salon, die zonder twijfel de mooiste kamer van ons huis is. De salon toont onze status, beschaving en onze fijne smaak. De kamer is dan ook smaakvol ingericht, wat vooral inhoudt: niet onder onze stand maar ook niet te overdreven.

De kamer is gevuld met allerlei alledaagse voorwerpen: ottomanen, een antieke koekoeksklok, comfortabele fauteuils, een sofa, het schrijftafeltje van mijn zus Naomi, een naaikast, onze beroemde piano en de ronde salontafel. We hebben gelakt behang aan de muren dat precies op echt marmer lijkt. Bovendien is er een comfortabele open haard en schoorsteen die de kamer aangenaam verwarmt. Boven de haard hangt de kop van een beer, die mijn vader in zijn eerste

jachtseizoen op Engelse bodem heeft geschoten.

Mijn moeder neemt plaats op de sofa, maar wanneer ik naast haar wil gaan zitten, wuift ze me weg. 'Oefen je pianospel, liefje, voordat we vertrekken.'

Ik zou liever verder lezen in de roman waar ik mee bezig was, maar ik durf mijn *maman* op deze belangrijke dag niet tegen te spreken. Dus ga ik met tegenzin zitten en speel mijn favoriete stukken op de piano.

Ik belichaam gratie en elegantie, zegt mijn *maman* altijd wanneer ik piano speel en dat is precies wat ik nu even moet voelen... waarin ik even moet geloven dat ik het heb. Mijn korte, slanke vingers strelen delicaat de ivoeren toetsen en brengen melodieën voort die de kamer vullen met elegantie en verfijning. Mijn uitdrukking is geconcentreerd. Mijn ogen weerspiegelen een diepe verbondenheid met de muziek die ik speel.

Terwijl ik speel, trekt mijn aanwezigheid werkelijk de aandacht, alsof er een stille bewondering door de kamer glijdt bij iedereen die mijn uitvoering mag bijwonen. Terwijl ik een vrolijke melodie speel, komt mijn jongste zus Naomi binnen en gaat zonder enige aandacht voor etiquette rechtstreeks achter haar schrijftafel zitten.

Ze is een tenger schepsel, maar wel een rebel. Omdat ze de tweede dochter is, denkt ze dat ze niet zo hoeft te studeren zoals ik dat heb gedaan. Ze denkt dat als ik goed trouw, zij dat ook niet hoeft te doen en haar leven kan leiden zoals zij dat wil. Zonder man en schrijvend aan haar eigen boeken.

Ik houd van haar vrije geest, maar zo werkt het leven helaas niet. Wij zijn vrouwen en we hebben een plicht te vervullen. En binnen de grenzen van die plicht is er geen plaats voor het schrijven van verhalen. Een vrouw schrijft niet beroepsmatig. We houden een dagboek bij en dat is alles wat in de samenleving is toegestaan.

Ik hoop dat ze dat zal inzien voordat het te laat is. Wanneer ik dit seizoen trouw, is zij de volgende in de rij om uitgehuwelijkt te worden en een gezin te stichten. En haar kansen op een geschikte echtgenoot zouden aanzienlijk verbeteren als ze zou stoppen met schrijven en meer aandacht zou besteden aan haar etiquette-lessen.

Toch kun je dit gedrag Naomi niet helemaal kwalijk nemen. Ze heeft simpelweg een slecht voorbeeld gehad, en dat slechte voorbeeld loopt nu de kamer binnen. Het is mijn broer Elias. Als tweede zoon heeft hij nooit aandacht besteed aan zijn verantwoordelijkheden. Sinds Nicholas getrouwd is, erft hij de verantwoordelijkheden van de familie Le Bon wanneer vader sterft.

Dat laat Elias met niets achter. In plaats van te trouwen en iets van zijn leven te maken, dwaalt Elias daarom een beetje rond zonder te weten wat hij met zichzelf aan moet. Hij is een getalenteerd kunstenaar, dat moet ik toegeven, maar hij gebruikt dat talent als excuus om te drinken en een bohémien leven te leiden. Hij is een charmante man en zou daardoor gemakkelijk een geschikte dame kunnen vinden om mee te trouwen. Hij wil zich alleen niet binden. Stiekem verbaast het me daarom niks dat Elias en Liam het zo goed met elkaar kunnen vinden. Hetzelfde laken en pak.

‘Waarom met maar één vrouw leven, als ik net zo makkelijk met een dozijn kan leven?’ had hij ooit tegen mij gezegd, toen ik hem confronteerde met alweer een nieuwe scharrel.

Je zou kunnen zeggen dat de vriendschap tussen Liam en Elias mij een voorsprong zou kunnen geven in het winnen van Liams hart, maar helaas heeft Elias zijn rebelse vriend nooit aan zijn familie officieel voorgesteld, dus ik weet niet eens of de hertog überhaupt weet dat ik besta. Ik vermoed dat de algemene afkeuring van papa over het gedrag van beide heren en hun nachtelijke praktijken ervoor heeft gezorgd dat een officiële voorstelronde nooit is gebeurd.

Om het hart van de hertog te kunnen winnen moet ik dus nog zowel mijn familie als de hertogzelf overtuigen van mijn oprechte gevoelens voor hem. Stiekem hoop ik dat ik vanavond op het bal een respectabele man ontmoet die mij van mijn voeten zal vegen en mij Liam Arlington zal doen vergeten.

Ik houd intens veel van zowel Elias als Naomi, maar soms lijkt het alsof alle verantwoordelijkheid op mij rust, nu Nicholas in elk geval heeft gedaan wat van hem verwacht werd. Die twee samendrijven me soms de afgrond van waanzin in, kan ik je zeggen.

Elias fluit goedkeurend wanneer hij mijn nieuwe jurk ziet en geeft me een ruwe kus op mijn haar. ‘Elias, alsjeblieft,’ snauw ik. ‘Je verpest mijn kapsel.’

Elias lacht plagend. ‘Sorry, lieve zus. Ik wil je grote dag niet verpesten. We weten allemaal hoe belangrijk dit is voor onze familie en al dat soort dingen.’ Hij geeft onze moeder een kus op haar wang en omhelst Naomi, tot ze hard lachend uitroept dat hij haar los moet laten. Ze worstelen een beetje, totdat Naomi in een houdgreep eindigt en proestend Elias op zijn bovenbeen klopt.

Ik rol met mijn ogen. ‘Worden jullie twee ooit volwassen?’

‘Waarom zouden we? Daar hebben we Nicholas en jou toch voor? Ik kan de grappige broer zijn.’ Hij woelt door Naomi’s haar en ze gaan

ongegeneerd verder met stoeien. 'En zij kan de grappige zus zijn, die niet weet hoe ze haar grote broer moet verslaan in een worstelspel.'

'Elias, Naomi, dat is genoeg,' zegt onze moeder nu ook. 'Kunnen jullie je tenminste gedragen alsof we tot hetzelfde huishouden behoren? Het is tenslotte Elizabeths grote dag en er mag niets misgaan. Ik reken gebroken botten als iets wat mis kan gaan.'

'Tenzij lieve Elizabeth met ons wil worstelen, zie ik niet in hoe onze worstelpartij onze zus kan schaden.'

Na een koude blik van *maman* steekt hij echter verontschuldigend zijn handen op en gaat naast onze moeder zitten. Mijn moeder geeft hem een kop thee, die hij gretig drinkt, terwijl hij zegt: 'Het breekt mijn hart om dit op te biechten, maar ik zal jullie prachtige dames niet vergezellen naar het concert.'

'Welk excuus heb je deze keer bedacht?'

'Ik ga met de hertog naar een bokswedstrijd.' Ik houd met moeite een zucht van teleurstelling in. Dus ik zie Hertog Arlington pas op zijn vroegst op het bal? Ik had echt gehoopt dat hij met zijn zus naar het concert zou komen.

'Maar jullie gaan wel naar de Morningtons, toch?' Mijn moeder kijkt hem dreigend aan. 'Het bal is het openingsbal van het seizoen! Het is van het grootste belang voor de toekomst van je zus dat we daar samen als respectabele familie worden gezien.'

Elias rolt met zijn ogen. 'Natuurlijk gaan we. Je zou me direct van het landgoed verbannen als ik niet zou komen opdagen.'

'Als je dat maar weet, mijn zoon. Met mattenklopper en al.'

Elias grinnikt, maar ik zie dat *maman* in de kern de waarheid spreekt. 'En, Elias? Probeer dit bal eens nuchter bij te wonen, voor de verandering.'

'Ik drink toch geen alcohol?!' Elias legt zijn hand op zijn hart. 'Nu heb je mij gekwetst, *maman*. Ik ben toch juist een voorbeeldige zoon?' Hij grijnst zijn tanden bloot naar mij en Naomi. Naomi giechelt achter haar servetje, terwijl ik een wenkbrauw optrek.

'En ik zou je nog meer kwetsen, als dat ervoor zou zorgen dat je niet meteen aan het begin van het seizoen naar die vervloekte fles grijpt.' Elias mompelt iets als "het is niet slechts één fles", maar moeder vervolgt streng: 'Het is niet alleen Elizabeth die haar debuut maakt; het wordt tevens hoog tijd dat jij jezelf ook een fatsoenlijke echtgenote vindt. Er zijn al veel seizoenen voorbijgegaan zonder dat je je hebt gesetteld, zoon.'

'Maar hoe vind ik nu slechts één vrouw? Ze willen me allemaal,

moeder.' Hij geeft mijn *maman* nog een kus en staat op. 'En ik wil hen allemaal des te meer.' Hij grijnst, maakt een spottend buiginkje en verlaat lachend de salon. *Maman* schudt haar hoofd en klapt dan in haar handen.

'Kom, meisjes. Ik wil niet te laat komen voor het concert.'

We nemen snel afscheid van onze vader, terwijl onze koets naar voren wordt gebracht. Ik zie Alice bovenaan de trap staan met een brede glimlach. Ze kijkt op en geeft me nog één laatste duim omhoog.

Tijdens de rit naar het concert speel ik nerveus met mijn waaier. Dit is het. Jaren heb ik getraind en nu is het eindelijk tijd om mijn entree te maken in de Londense society.

Na een rit van twintig minuten arriveren we bij de Hannover Square Rooms. We betreden het gebouw van drie verdiepingen hoog en nemen onze gereserveerde plaatsen in. Terwijl mijn moeder met bekenden spreekt, neem ik de grootsheid van de concertzaal in me op, met de prachtige kroonluchters en beschilderde plafonds.

Daarna kijk ik de ruimte rond en bestudeer de andere debutantes als een sporter die de concurrentie opneemt. Men moet zijn vijanden kennen, zeker tijdens het huwelijksseizoen. Enkele gezichten herken ik en ik begroet hen met een beleefde knik of een kleine handbeweging.

Ik zie ook de Morningtons druk handen schudden, alsof zij het feest al aan het hosten zijn. De tweede dochter van de Morningtons maakt vandaag ook haar debuut. Mary-Ann Mornington is een goede vriendin van mij en we drinken vaak samen thee. Ze is levendig van aard en heeft een warm hart. Voor haar hoop ik dat ze dit seizoen een geschikte echtgenoot vindt. Ze is zoveel vriendelijker en oprechter dan haar oudste zus Diana, een hooghartige en jaloerse vrouw. Maar misschien is dat gedrag te verklaren door het feit dat dit al haar derde seizoen is en ze nog steeds niet onder de pannen is.

Wanneer Mary-Ann mij ziet, komt ze recht op me af en we wisselen drie beleefde kusjes op onze wangen uit. 'Zenuwachtig voor vanavond?' vraagt ze zacht.

'Ja,' zeg ik eerlijk. 'We hebben zo lang voor dit moment geoefend. Ik hoop dat we er klaar voor zijn.'

'Ik heb Diana's debuut natuurlijk meegemaakt, dus ik weet wel een beetje wat er te verwachten valt.' Ze toont me haar danskaart voor vanavond. Die van haar is bijna net zo vol als de mijne, wat voor ons beiden een goed teken is. 'De hertog wil met mij dansen,' stoot Mary-Ann enthousiast uit en ik slik mijn ergernis weg, want hij staat niet op mijn danskaart. Nog niet. 'Maar ik ben niet zo gecharmeerd van hem als

Diana is,' voegt mijn vriendin er snel aan toe. 'Ik vind William Austen leuker, denk ik. Hij is de markies ...'

'Van Winchester, toch?' maak ik haar zin af, want na jaren studie ken ik de Britse adellijke families uit mijn hoofd. 'Hij is wel acceptabel, vind ik. Een goede partij.'

'Ben jij al iemand aan het overwegen?'

'De hertognatuurlijk, maar aangezien mijn vader mij waarschijnlijk niet met hem zal laten trouwen, moet ik mijn aandacht na vanavond ergens anders op richten.'

Mary-Ann giechelt. 'Jullie familie is daar wel wat ouderwets in, niet?'

'Nou ja, ik begrijp het wel. *Papan* heeft zo hard gewerkt om zijn titel te behouden. Het zou zonde zijn als ik trouw met iemand die het uiteindelijk door zijn buitensporige gedrag te schande maakt.'

Voordat ze me kan antwoorden, wordt Mary-Ann weggeroepen en na nog drie kusjes rent ze terug naar haar ouders. Ik volg haar met mijn ogen en zie dan de zus van de hertog een loge verder dan de Morningtons zitten.

Prinses Christina Arlington zit in haar privéloge met haar voogd, Lady Maxwell. In het halfdonker van de concertzaal lijkt het haar haar als een satijnen goudkleurig tapijt. Ze draagt het los, met een diamanten diadeem erin. Ze is het perfecte voorbeeld van hoe een respectabele vrouw eruit hoort te zien. Ik ben bijna jaloers op haar status en schoonheid, die zo vanzelf lijken te komen. Ze hoeft er volgens mij nog niet eens veel moeite voor te doen of vroeg voor uit de veren.

Veel mannen in de zaal proberen haar aandacht te trekken, maar zij staart bijna verveeld naar de orkestbak, waar de Londons Royal Philharmonic Orchestra hun instrumenten aan het stemmen is.

De lichten gaan plots uit en ik kan alleen nog de verlichte orkestbak onderscheiden. Dan begint de Londons Royal Philharmonic Orchestra te spelen en ik moet toegeven: zoiets heb ik nog nooit gehoord. Ik heb vaak verhalen gehoord over de prachtige muziek van het orkest, maar ik had nooit gedacht dat ik zo meegesleept kon worden door een groep eenvoudige instrumenten.

Al mijn zorgen verdwijnen simpelweg. Ze worden uit mijn hoofd geblazen door de symfonieën van het orkest. In de daaropvolgende uren ervaar ik zo veel emoties. Van vreugde en verdriet tot woede en euforie voel ik door de betoverende klanken van de instrumenten. Ik laat de muziek mij meenemen, terwijl ik kijk naar de geconcentreerde gezichten van de muzikanten en hun bekwame handen die in vervoering hun instrumenten bespelen.

Wanneer ze uiteindelijk stoppen, moet ik mezelf eraan herinneren om mijn waardigheid te bewaren, hoewel ik vanbinnen het liefst zou opspringen om mijn enthousiasme te uiten met luid gejuich en applaus tot mijn handen pijn doen. In plaats daarvan applaudisseer ik op een verfijnde en beheerste manier, terwijl mijn hart in mijn borst bonst en de tranen nog steeds over mijn wangen stromen.

In mijn ooghoek zie ik prinses Arlington naar me staren en wanneer onze blikken elkaar kruisen, knikt ze met een respectvolle maar zachte glimlach op haar lippen. Ze veegt zelf ook een paar tranen weg met een elegant zakdoekje en ik glimlach. Het lijkt erop dat ik niet de enige ben die tijdens dit alles zijn of haar gezicht niet in de plooi kon houden. Als elk moment van het courting seizoen zo intens is als dit, dan zou ik willen dat het nooit eindigt.

3. Het openingsbal

Da die buitengewone tijd in Hannover Square Garden was ik ervan overtuigd dat niets op aarde dat ooit zou kunnen overtreffen. Dat was, totdat ik het openingsbal bij de Morningtons bijwoonde.

Nog steeds een beetje zwevend boven de werkelijkheid, reis ik diezelfde avond met mijn familie per koets naar het Morningtons landgoed in Hillcrest, waar de onberispelijke butler en bedienden van de Morningtons ons bij aankomst meteen verwelkomen. Twee heren begeleiden ons naar de balzaal, terwijl een ander paar onze koetsier wijst waar hij moet wachten. Bijna meteen dreigen mijn hakken weg te glijden over de houten vloer, zo glanzend gepoetst dat het lijkt alsof er duizend diamanten in zijn gezet.

Ik klamp me stevig vast aan de arm van mijn vader, bang dat ik zal struikelen op mijn allereerste bal als jonge vrouw die nu geschikt wordt geacht om te trouwen. Hij werpt mij een zijdelingse blik toe en legt geruststellend zijn hand even over de mijne.

Mijn onrust verdwijnt al snel wanneer ik nog eens om me heen kijk. De balzaal is immens groot; zelfs groter dan de onze, met hoge plafonds en stevige gouden zuilen. Het orkest speelt voor de vele ramen die de ruimte sieren. Aan de overzijde van het orkest staat de immens lange buffettafel met gerechten uit het hele land en zelfs gerechten uit het buitenland.

Ik besef dat veel gezinnen op het platteland maandenlang van dit voedsel hadden kunnen leven, terwijl wij dit waarschijnlijk in een paar uur zouden verspillen. Ik bid tot God om ons onze hebzucht te vergeven en richt daarna mijn aandacht op de mensen om me heen.

Veel koppels dansen al. Ik hoor een vrolijke melodie en zie dat de quadrille nu wordt gedanst. Ik kan niet wachten om zelf te dansen, want ik had al flink wat namen op mijn danskaart staan voor later op de avond. Dansen klinkt als iets plezierigs, maar in onze samenleving is het vooral een strak geregisseerde choreografie van strikte sociale gedragingen en handelingen. Men is verplicht zich te voegen naar de regels die de gelegenheid vereist, anders brengt men schande over zichzelf en de hele familie.

Bals zijn de belangrijkste sociale bijeenkomsten van deze tijd en een uitnodiging bemachtigen is allerm minst eenvoudig. Over het algemeen trekken deze gelegenheden meer dames dan heren aan, wat vaak leidt

tot een ongemakkelijk tekort aan danspartners, waardoor veel jonge vrouwen blozend en beschaamd langs de randen van de zaal blijven staan. Daarom is het de taak van een bekwame gastheer en -vrouw om er alles aan te doen zodat elke gast een passende partner heeft.

De vrouwen krijgen voor iedere evenement een danskaart, waarop de verschillende dansen in volgorde van het programma zijn gedrukt. Naast elke dans staat een lijntje waarop een man zijn naam kan schrijven om die specifieke dans met een vrouw te claimen.

Een danskaart zorgt voor een paar dingen. Ten eerste dat een vrouw kan bijhouden wie met haar wil dansen. Alsof we dat ooit zouden kunnen vergeten! Ten tweede garandeert het ook dat een dame een man niet zelf ten dans kan vragen, want dat zou als ongepast gedrag gelden. Wanneer de danskaart vol is, betekent dat dus dat die betreffende dame erg populair is.

Maar voordat ik mijn intrede op de dansvloer maak, moeten we eerst de gastvrouw spreken, die mijn moeder al heeft opgemerkt. Lord en Lady Mornington spreken met de Bettingtons, verre verwanten van hen. Zodra Lady Mornington ons ziet, verontschuldigt zij zich en begroet mijn moeder hartelijk met drie kussen. Na het uitwisselen van beleefdheden kan zij het niet laten op te merken dat drie van haar dochters al aan het dansen zijn.

Ik werp een snelle blik op de dansvloer en zie Mary-Ann stralen van trots en vreugde terwijl zij danst met haar partner, de Markies van Winchester. Ook Mary-Anns oudste zus, Diana, danst met een hooghartige blik in haar ogen met een baron.

‘Laten we u ook aan het dansen krijgen, beste Elizabeth,’ zegt Lady Mornington plots tegen mij. ‘Zo’n keurige jonge dame zou niet aan de zijlijn moeten staan.’

‘Ik heb nog tijd genoeg, Lady Mornington.’ Ik toon haar snel mijn danskaart, die eigenlijk behoorlijk vol is. Toch lijkt zij niet tevreden en neemt mij mee naar haar andere gasten, waar zij mij hartelijk voorstelt. Ik weet dat het etiquette is dat de gastvrouw de introducties verzorgt, maar toch voelt het een beetje kleinerend en schaamtevol om voorgesteld te worden als een meisje waar niemand mee wil dansen.

Gelukkig komt op dat moment mijn broer Elias binnen, die deze keer mijn redding vormt in plaats van mijn eeuwige last. Zonder zich iets aan te trekken van de etiquette treedt hij ons tegemoet midden in een van Lady Morningtons vele introducties.

Zij vergeeft hem zijn onbeleefdheid echter meteen, want Elias heeft de hertog met zich meegebracht. Lady Mornington stelt zich aan hem

voor en heet hem welkom in Hillcrest. Dit geeft mij de tijd om voor het eerst in het echt naar de meest begeerde vrijgezel van Londen te kijken.

Hertog Liam Arlington draagt een gepolijste glimlach die ruikt naar een bijna aan het hof getrainde charme. Zijn gouden haar glinstert in het zachte licht. Op zijn rode wambuis prijkt een gouden afbeelding van de witte wolf van Arlington, die het hele brede borststuk beslaat. Zijn zwarte mantel valt sierlijk om hem heen. Er is iets in zijn opvallende blauwe ogen (die ik onmiddellijk vergelijk met de kleur van diepe oceanen) en in de manier waarop ze contrasteren met zijn gouden haar en lichte huid, dat mij met stomheid slaat. Hij is adembenemend knap. Nog mooier dan ik gedacht had. Nog knapper dan de prins in mijn dromen.

Lady Mornington biedt de hertogechter al na een paar beleefde woorden een snelle verontschuldiging aan en haast zich vervolgens weg, ongetwijfeld om haar dochters te waarschuwen voor zijn komst voordat elke plek op zijn danskaart al bezet is.

‘En dit is mijn kleine zus Elizabeth,’ vervolgt Elias verveeld, wanneer Lady Mornington is verdwenen. ‘Dit is haar eerste seizoen.’

Ik bloos wanneer de hertog mijn hand neemt en die zacht kust. Hij heeft grote, sterke handen, bedekt met leren handschoenen die nauwelijks passen. ‘Het is een genoegen u eindelijk te ontmoeten, Lady Le Bon. Uw broer Elias heeft mij veel verhalen over u verteld.’

‘Ik hoop dat die mij in een goed daglicht plaatsen.’ Ik zie Elias er best voor aan mijn meer gênante verhalen te delen met de man die ik leuk vind.

‘Oh zeker, hij is zeer lovend over u.’ Ik zie hoe de mooie ogen van de hertog even op mijn lichaam blijven rusten, terwijl Elias me een schalkse grijns toewerpt, alsof hij wil zeggen “Je bent me iets schuldig, zusje.” Ik zal nooit meer met een kwaad woord reppen over mijn broer. ‘En ik zie dat hij geen leugens heeft verteld. Waar hebt u zich al die tijd verborgen? U bent zonder twijfel de mooiste vrouw die ik ooit heb aanschouwd.’

‘U vleit mij, Uwe Genade.’

‘Mag ik het genoegen hebben van deze dans, aangezien u nog vrij bent voor een paar dansen. Of ja, dat kreeg ik net zo mee?’

Elias grinnikt. ‘Scherp gehoor, maat.’

Ik ben zo verbijsterd dat hertog Liam Arlington mijn eerste dans van het seizoen zal zijn, dat ik nauwelijks in staat ben mijn toestemming te fluisteren. Ik ga dansen met de meest begeerde vrijgezel die de Londense ton te bieden heeft! Ik wil gillen. Ik wil een vreugdedans doen, maar ik neem slechts zijn hand aan met een respectvolle buiging,

wanneer er plots een dwingende stem roept: 'Liam!'

De hertog kijkt geïrriteerd over zijn schouder en zegt: 'Beste zus, waaraan heb ik dit genoeg te danken?'

Ik maak snel opnieuw een revérence wanneer we worden vergezeld door Prinses Arlington. Ze is even mooi als de Hertogknap is. Ik had haar al even gezien op Hannover Square natuurlijk, maar nu we echt oog in oog staan, kan ik enkel verstillen. Met dezelfde lichte teint, gouden haar en saffieren ogen als Liam is zij een verschijning om stil van te worden. Zij is precies het soort vrouw waardoor elke anderszins gewone jonge vrouw zich onzeker zou kunnen voelen, simpelweg omdat zij nooit zou kunnen hopen even stralend en indrukwekkend te zijn als de Prinses.

Prinses Christina is gekleed in een rode japon die onmiskenbaar duur oogt, met een zilveren lijfje en mouwen die voor effect open zijn gesneden. Op haar hoofd rust een tiara gezet met wat minstens duizend diamanten lijken, die zo fel schitteren dat het bijna pijn doet om ernaar te kijken. Verblindend, zonder twijfel, deze hele verschijning van Prinses Arlington

De heldere blauwe ogen van Prinses Christina blijven even op mij rusten, wat me hevig doet blozen. Dan knikt ze goedkeurend en zegt: 'Lady Le Bon, is het niet? Mijn excuses dat ik u de kans heb ontnomen om met mijn broer te dansen. Ik beloof u, dit gesprek zal niet lang duren.'

Ik knik, omdat dat het enige lijkt waartoe ik in staat ben en maak aanstalten om hen alleen te laten, maar zij schudt haar hoofd. 'Je hoeft niet te vertrekken, lieverd.' Ze kijkt naar haar broer en zegt venijnig: 'Waar was je de hele dag?'

De hertog lijkt op een kind dat betrapt is op het stelen van snoep. Hij gebaart hulpeloos met zijn hand en zijn oren kleuren rood. Zijn hulpeloosheid maakt hem alleen maar aantrekkelijker. Ik moest hem helpen, aangezien mijn broer de enige reden was voor de duidelijke woede van de Prinses richting haar broer.

'Neem me niet kwalijk, Prinses. Het was mijn broer zijn schuld, denk ik. Hij nam de hertog vanmiddag mee naar een bokswedstrijd.'

'Ik moet toegeven dat ik vind dat het u heel goed staat dat u opkomt voor de eer van mijn broer, hoewel hij niets heeft gedaan om zulke loyaliteit te verdienen.'

'Moeten we het echt hebben over mijn vele mislukkingen op dit moment, Christina? Ik vind het niet gepast om een dame zo te laten wachten op haar eerste dans bij haar debuut. En aangezien ik degene ben die haar een dans heeft beloofd, lijkt het me beter dat ik haar nu meeneem naar de dansvloer, anders kun je ontrouw ook nog aan mijn

lijst van gebreken toevoegen.'

'Het is ook niet gepast om je zus de hele dag alleen te laten, Liam.'

De hertog wuift haar opmerking weg. 'Je hebt tante Emma om op je te letten en binnenkort krijg je zelf een degelijke man. Misschien kun je me dan eindelijk het leven laten leiden dat ik wil leiden, zus?'

Het lijkt erop dat Prinses Arlington dit nog niet wil laten rusten, maar uiteindelijk geeft ze toe en zegt: 'Ik laat je alleen zo makkelijk weggkomen vanwege je gezelschap van dit moment, broer. Wanneer je de moed vindt om terug te keren naar Arlington Park, dan zal ik je nog steeds het leven zuur maken, hoor je me?' Ze draait zich opnieuw naar mij en knikt. 'Nogmaals excuses, Lady Le Bon, voor de onderbreking. Geniet van uw debuut. Ik zie u nog wel.'

'Prinses.'

Ik maak opnieuw snel een revérence, want ik voel hoe de hertog me haastig naar de dansvloer leidt, bijna alsof hij bang is dat zijn zus zich alsnog zal bedenken en hem toch zal terechtwijzen. Hij houdt zijn hand uit, die ik blozend aanneem, en zijn andere hand glijdt van mijn schouder naar mijn rug. Hij kijkt me charismatisch aan en dan eindelijk kan ik alles wat ik heb geoefend en bestudeerd in praktijk brengen. Met een hertog nog wel.

Het voelt als een droom die uitkomt. De hertog is een formidabele danspartner. Hij beweegt bijna zwevend, en draagt me moeiteloos door alle passen heen. Zijn warme lichaam rust tegen het mijne en zijn vingers zijn zacht rond de mijne. Zijn andere hand streelt mijn blote schouder heel licht, wat een elektrische stroom door mijn lichaam jaagt. Hij draait mij moeiteloos rond en leidt me met opmerkelijke gratie over de vloer terwijl we walsen. Geen moment mist hij een pas, noch lijkt hij zich iets aan te trekken van de jaloerse blikken van de dames die ons gadeslaan, terwijl de ene dans op de andere volgt en we geen enkele keer van partner wisselen.

Het wordt eigenlijk nauwelijks als gepast beschouwd voor een hertog, of eigenlijk voor welke heer dan ook, om zich de hele avond aan één partner te verbinden en toch lijkt de Hertog zijn aandacht volledig op mij gericht te hebben. De hertog behandelt me alsof ik al volledig vrouw ben, ondanks dat hij weet dat dit slechts mijn eerste seizoen is. Ik ben nauwelijks achttien. Hij zou me toch nog als erg jong en niet geheel gevormd moeten zien, maar geen spoor van ergernis verschijnt ooit op zijn gezicht.

Hij spreekt weinig over zijn vriendschap met mijn broer, hoewel ik had verwacht dat dat onderwerp de boventoon zou voeren. In plaats

daarvan lijkt hij oprecht in mij geïnteresseerd. Hij stelt me veel vragen en onderbreekt me geen enkele keer terwijl ik antwoord geef. Hij lijkt me echt te willen leren kennen. Althans, voor zover je dat kunt beoordelen terwijl je eindeloos over een balzaalvloer draait.

We delen in totaal drie dansen en wat mij betreft had het voor altijd zo mogen doorgaan. De Hertogkust mijn hand pas na onze derde dans en mompelt: 'U bent een uitstekende danspartner, Lady Le Bon.'

'U heeft ook een groot uithoudingsvermogen, Uwe Genade.'

'Uw broer heeft niet gelogen over uw danskunsten tot nu toe.'

'Dat kan hij weten, hij is al jaren mijn oefenpartner in het dansen.'

'En hoewel het als ongepast wordt beschouwd om meer dan drie dansen met één vrouw te dansen, zou ik graag nog een uitzondering voor u maken. Ik laat het aan u over.'

Hoe graag ik ook op de vloer met hem was gebleven, er werd nu van me verwacht dat ik met een andere heer zou dansen. Mijn volgende partner opnieuw overslaan zou ongetwijfeld voor geroddel zorgen.

'U vereert me met uw verzoek, Uwe Genade. Helaas wacht mijn volgende partner al.' Ik kijk op mijn danskaart en kreun. 'En aangezien het mijn oudste broer is, is het niet verstandig hem te laten wachten.'

Hij schudt spottend zijn hoofd. 'Ach, wat een noodlot. Ik daag hem hier en nu uit als het moet, voor de eer van uw volgende dans.'

Ik lach. 'Ach, u mannen! Moet het altijd meteen op een duel uitlopen?'

Hij peinst. 'Misschien niet in dit geval, nee. Je broer is natuurlijk geen concurrentie voor uw hand. Goed dan. Tot ziens, Lady Le Bon. En als u later op de avond nog een dans over hebt, laat die dan voor mij zijn.'

'Dat beloof ik.'

Hij laat mijn hand los en laat mij helemaal van mijn stuk achter, totdat ik me bewust word van alle jaloerse blikken die ik van de andere vrouwen in de zaal ontvang. De mannen daarentegen kijken alsof ik een zeldzame edelsteen ben die zij toevallig hebben gevonden. Het lijkt erop dat terwijl de vrouwen zich afkerig tonen van de duidelijke aandacht van de hertog voor mij, de mannen er tegelijk door aangetrokken worden.

Gelukkig hoef ik die vele starende ogen niet lang te verdragen, voordat mijn oudste broer zijn rechtmatige plaats inneemt als mijn volgende partner en we in een Weense wals rondzwieren.

Nicholas bekijkt mijn jurk goedkeurend en zegt beleefd: 'Zuster, je ziet er vanavond bijzonder goed uit. Geniet je tot nu toe van je debuut?'

'Ja, het is nogal een ervaring.'

'Al veel aanbidders?'

‘Nicholas,’ lach ik, ‘is dat een manier om een dame te benaderen?’

‘Als je broer mag ik zulk buitensporig gedrag vertonen.’ Hij denkt daar even over na. ‘Maar zeg het vooral niet tegen mijn lieve Louisa.’

‘Alleen omdat je mijn broer bent, geef ik antwoord op je vraag.’

‘Wat ben ik toch een geluksvogel.’

‘Je hebt me toch met de Hertogzien dansen?’

Nicholas fronst. ‘Ik weet dat onze broer erg op hem gesteld is, maar als oudste broer moet ik zeggen dat de hertog geen geschikte partij voor je is, zijn titel en naam daargelaten.’

Ik voel me eerder geërgerd door zijn woorden dan vereerd. ‘Ik zie hem nog niet als mogelijke echtgenoot. We hebben alleen gedanst. Dansen met een hertog vergroot mijn kansen op echte huwelijkskandidaten, zo lijkt het.’ Ik knik naar de vele mannen die me nog steeds aandachtig bekijken.

Nicholas kijkt me verbijsterd aan. ‘Kijk haar eens. Helemaal strategisch en koel. De Hertoggebruiken voor je eigen doelen.’ Hij werpt me een berispelend blikje toe, maar knipoogt dan. ‘Als ik eerlijk ben, Elizabeth, heb ik je helemaal niet met hertog Arlington zien dansen, want ik was ondertussen in de menigte op zoek naar geschikte mannen die duidelijk in je geïnteresseerd waren.’

‘O, was je dat aan het doen? Mijn broer, de koppelaar! En welke heer kan ik verwachten voor mijn volgende dans?’

Nicholas’ ogen glijden opnieuw door de zaal. ‘Ik zou al mijn geld zetten op de zoon van burggraaf Mayfair. Lord Mayfair kijkt je sinds je binnenkwam constant aan. Het is bijna ongepast.’

Ik zie hoe Nicholas fronst naar de man en diens stralende glimlach doet de mogelijke aanbieder terugdeinzen.

Ik lach en geef hem een speelse por. ‘Jaag mijn potentiële echtgenoten nog niet weg, broer. De zoon van burggraaf Mayfair is een degelijke partij, als je het mij vraagt.’

‘Als ik iemand wilde die kwijlt over je, had ik je net zo goed een hond kunnen geven. Veel veiliger. En bovendien betrouwbaarder.’ Nicholas knikt naar iemand en gaat verder. ‘Dat is Sir Williams, een degelijke heer. De volgende dans op je kaart is met hem. Al denk ik dat hij te oud voor je is.’

‘Is er hier in de zaal iemand die volgens jouw normen met mij mag trouwen?’

Nicholas overweegt het even. ‘Misschien.’ Hij geeft mij een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik wil alleen het beste voor je, zus. Het is je eerste seizoen in de liefdesmarkt en je zult helaas ontdekken dat sommige

mannen varkens kunnen zijn. Vader en ik laten niet toe dat er iets met jou of Naomi gebeurt, wanneer haar tijd komt om deel te nemen aan de Londense maatschappij.'

'En ik houd van jullie beiden daarvoor.'

Wanneer onze dans eindigt, stapt Sir Williams naar voren, precies zoals mijn broer had voorspeld. Zonder enige aarzeling begint hij te spreken over zijn heldendaden op het slagveld en omdat van mij slechts af en toe een knikje en genoeg aandacht om mijn pas niet te verliezen wordt verwacht, kan ik mijn blik vrij door de zaal laten dwalen.

Bijna onmiddellijk valt mijn oog op de Hertog, die met Mary-Ann danst. Hij beweegt perfect in de maat, maar de conversatie die wij hadden lijkt tussen hen beiden volledig te ontbreken. Ook met zijn eerdere danspartner, Lady Diana Mornington, was er geen chemie, voor zover ik kon zien.

Al lag dat niet aan een gebrek aan pogingen. Lady Diana Mornington sloeg zó vaak met haar wimpers dat het haar wangen haast pijn moest doen. Ze glimlachte overdreven om alles wat de hertog zei om hem zo voor zich te winnen, maar hij leek niet onder de indruk.

Jammer, Diana, denk ik met een zekere voldoening. Ik kan niet anders dan heimelijk glimlachen om haar gedrag, dat bijna op het randje van het belachelijke ligt.

Sir Williams lijkt mijn glimlach echter op te vatten als aanmoediging om verder te gaan met zijn eindeloze verhalen en begint aan een nieuw relaas over een veldslag in een ver land. Ik kan mijn opluchting nauwelijks verbergen wanneer deze dans eindelijk voorbij is en ik twee lege rondes op mijn danskaart zie, voordat ik weer gevraagd word door de zoon van baron Digby. Ik ben blij dat ik even kan zitten en iets kan drinken.

Ik haast me naar de buffettafel en vul zeer onmeisjesachtig mijn glas bij de champagnefontein, waarna ik het glas in luttele seconden leeg.

Ik verslik me bijna wanneer iemand achter mij zegt: 'Grote hemel, u hebt duidelijk dorst.'

Ik herpak mezelf en draai me om. Mijn wangen kleuren rood wanneer ik in de blauwe ogen van de zus van de Hertog kijk. Ik maak een revérence en zeg: 'Prinses Arlington, u vereert mij met uw gezelschap.'

Ze glimlacht vriendelijk. 'Lady Le Bon, de eer is geheel aan mij. Ik zie dat de champagne heerlijk is.'

Ik zou op dit moment het liefst door de grond zakken terwijl ik mompelt: 'Zeer zeker, ja.' Van alle mensen die me konden tegenkomen op dit oncharmant moment, moest uitgerekend de zus van de hertog

naast me komen staan.

Prinses Arlington lijkt mijn ongemak niet op te merken terwijl ze zichzelf een glas limonade inschenkt. 'Bevalt uw debuut tot nu toe?' vraagt de Prinses nadat ze een slok heeft genomen. Ze kan uiterst elegant drinken, wat mijn schaamte alleen maar vergroot.

'Het is schitterend.'

Ze knikt in de richting van de zaal vol mensen. 'Al aanbidders?'

Haar stem heeft een typisch Londens accent dat ik nooit helemaal heb kunnen overnemen, al vind ik het prettig om naar te luisteren. Het klinkt warm en uitnodigend en eerlijk... zelfs wel erg sexy. Misschien dat ik daarom ook zo aan Liams lippen lag net.

Ik pak mijn waaier en waai mezelf nerveus wat lucht toe. Ademen in deze jurk is bijna onmogelijk, zeker wanneer je net hebt gedanst, jezelf publiekelijk belachelijk hebt gemaakt en gekmakende gedachten in je hoofd hebt over dé bachelor van London. Ik vertel haar met wie ik tot nu toe heb gedanst.

'De zoon van de burggraaf van Arbuthnott heeft een knappe zoon. Het gerucht gaat dat hij erg vriendelijk en zorgzaam is. Ook de zonen van de markies van Winchester en de markies van Pembroke zijn geschikte partijen voor een jonge dame als uzelf. Ik kan u ooit wel eens aan hen voorstellen, als u dat wilt.'

'Dat zou zeer prettig zijn, Prinses. U vereert mij met uw vriendelijkheid.'

'Ja, er zijn hier een paar geschikte mannen. Ze zijn perfect voor een juweel als u.' Ik bloos opnieuw door haar woorden. 'Maar sommige mannen zijn anders dan ze zich voordoen.'

Haar blik is doordringend en ik kijk verlegen naar de dansende menigte.

'Mijn broer en vader houden mij in de gaten, Prinses. Ik hoef niet bang te zijn.'

'Dat zullen ze ongetwijfeld goed doen, maar soms kan men zich vergissen in een naam of titel.'

Onze blikken kruisen elkaar en ik zie in die koele ogen precies wat ik vreesde. Ze heeft het over haar broer.

'Ik ben ervan overtuigd dat mijn vader en broer uitstekend in staat zijn door iemands titel heen te kijken.'

'Zijn ze dat? Of beter nog: u zelf?'

'Pardon?'

'Mijn broer heeft over u gesproken sinds u hem met een dans hebt vereerd. Of moet ik zeggen: een paar dansen achter elkaar?'

‘Ik ben er zeker van dat hij over al zijn danspartners op die manier spreekt.’

‘Ja, dat doet hij. En dat is precies mijn punt.’

Prinses Arlington komt iets dichterbij, zodat ik haar woorden nog duidelijk hoor, ook al spreekt ze hen bijna fluisterend uit. ‘Ik houd van mijn broer, maar hij is geen geschikte partij voor een jonge, fatsoenlijke vrouw.’ Ze raakt mijn onderarm licht aan. ‘Het spijt me als ik buiten mijn boekje ga of overdreven klink, maar ik bedoel het goed. Ik ken Liam zoals niemand hem kent, omdat ik zijn zuster ben. Hij heeft een vriendelijk en zorgzaam karakter. Bovendien is hij een knappe man.

Maar onze ongelukkige jeugd heeft hem naar de rand geduwd en hij is bang geworden om zich aan iemand te hechten. Daarom gebruikt hij vrouwen alsof ze niets meer zijn dan speelgoed. Wanneer hij op hen uitgekeken is, gooit hij ze weg en vindt hij een ander meisje.’

Ik huiver bij haar harde woorden, omdat ze bijna volledig overeenkomen met het gedrag van mijn broer de laatste tijd. Ze merkt mijn schrik verkeerd op en trekt haar gehandschoende hand terug.

‘Ik bedoel het echt goed. Liam is geen leugenaar. Hij mag je nu graag, maar hij verveelt zich heel snel.’ Ze glimlacht weemoedig. ‘Ik wil niet... ik hoop dat u niet verstrikt raakt in zijn charmes zoals zoveel vrouwen voor u. U lijkt een bijzondere vrouw en u verdient een man die u een toekomst kan bieden.’

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen, Prinses. Ik... dank u, voor uw vriendelijke woorden. Ik kan u echter verzekeren dat er op de dansvloer niets tussen ons is gebeurd. We hebben gewoon een fijne tijd gehad. Ik denk niet dat uw broer meer wilde dan een paar fijne dansen en daarom houd ik hem op geen enkele manier verantwoordelijk als hij vanavond met iemand anders naar huis gaat. Voor mij was het aanbod van de hertog simpelweg een perfecte openingsdans voor wat ongetwijfeld een bijzonder interessant debutantenseizoen zal worden.’

Plots worden we onderbroken door baron Digby en mijn korte drinkpauze lijkt voorbij te zijn. ‘Zou u mij deze dans willen vereren, Lady Le Bon?’ vraagt hij terwijl hij nerveus glimlacht vanwege het gezelschap waarin ik mij op dat moment bevind.

Hij heeft ook blauwe ogen, maar ze stralen onrust uit en schieten af en toe naar de Prinses. Ik kijk naar Prinses Arlington voor toestemming, die een stap achteruitzet en mij wenkt om vooral de dans aan te gaan.

Dankbaar maak ik een revérence en baron Digby begeleidt mij terug naar de dansvloer, maar nog steeds kan ik de zachte woorden van Prinses Arlington horen: ‘En zo begint het dus weer.’

Ik kijk over mijn schouder, maar zij verdwijnt al in de menigte, terwijl ze geagiteerd haar slapen masseert.

4. De uitnodiging

De volgende ochtend ben ik nog steeds van slag door de harde woorden van Prinses Arlington. Ik moet toegeven dat ik de dansen van de Hertogen mij bijzonder had gevonden, maar na mijn gesprek met zijn zus begon ik daar ernstig aan te twijfelen. Natuurlijk wist ik dat zowel de hertog als mijn broer bekendstonden als de Casanova's van Londen, mannen die om de haverklap een nieuwe geliefde hadden. Toch had ik tijdens onze dans onder de fonkelende kristallen kroonluchters werkelijk het gevoel gehad dat er iets tussen Liam en mij was ontstaan.

Maar misschien had prinses Arlington toch gelijk. Wie zou de hertog beter kennen dan zijn eigen zus? Misschien had hij mij alleen maar een bijzonder gevoel willen geven, aangezien ik het zusje was van zijn beste vriend. Misschien vond hij het wel prettig dat ik zou geloven dat hij werkelijk verliefd op mij was geworden.

De woorden van de prinses hadden die illusie echter volledig verbrijzeld. Wat overbleef was het bittere gevoel dat ik naïef was geweest en mij had laten misleiden. Vanaf het begin wist ik heel goed wie Liam Arlington was en toch was ik bezweken voor zijn charme, net als zoveel vrouwen vóór mij.

Daarom ben ik vanochtend tijdens het ontbijt opvallend stil en probeer ik de hertog meteen uit mijn gedachten te zetten. Gelukkig praat mijn moeder onafgebroken over de jonge heren die zij en mijn vader geschikte huwelijkskandidaten voor mij vinden. Er ligt inmiddels een hele stapel brieven van geschikte jongemannen die mij graag het hof willen maken. Sommigen van hen zullen later die middag langskomen om zich officieel aan mij voor te stellen. Het hofmakerijseizoen is werkelijk begonnen! Maar waarom voel ik me dan zo ellendig?

Er ligt ook een brief die persoonlijk aan mij is gericht. Dat is nogal ongebruikelijk, want vrijers schrijven normaal gesproken aan de ouders van de jongedame die zij het hof willen maken. Nieuwsgierig pak ik de envelop op en mijn hart slaat een slag over wanneer ik het familiewapen van de Arlingtons herken. Ik open de brief en lees de paar regels die op het dikke, met reliëf bedrukte papier staan.

‘En?’ vraagt *papan* ongeduldig. ‘Wie is er zo brutaal om jou rechtstreeks te schrijven?’

Ik slik, want ik kan het nog steeds nauwelijks geloven. De woorden van prinses Arlington schieten opnieuw door mijn hoofd, terwijl ik de

brief nog een keer lees. Toch verandert dat niets aan de inhoud.

‘Hij is van hertog Arlington,’ zeg ik verbijsterd.

‘Liam Arlington?’ vraagt mijn vader verbaasd.

Maman rolt met haar ogen, alsof ze wil zeggen: ken je soms nóg een hertog Arlington?

‘Wat wil hij van je?’ vraagt *papan* verbijsterd.

‘Hij bedankt me voor de vele dansen die we samen hebben gedeeld. Hij hoopt me snel weer te zien.’

Mijn moeder is zichtbaar verheugd, terwijl mijn vader alleen maar dieper fronst. ‘Is hertog Arlington geen vriend van Elias?’

‘Dat is hij,’ zegt mijn moeder geruststellend, ‘maar hij lijkt mij een bijzonder charmante jongeman.’

‘Charmant?’ snuift mijn vader. ‘Bedoel je niet gewoon een beruchte rokkenjager?’

‘Tegen mij was hij in ieder geval heel beleefd,’ antwoord ik. Opnieuw voel ik de behoefte hem te verdedigen. Mensen lijken de hertog wel erg snel te veroordelen. Waarschijnlijk hebben ze gelijk, maar diep vanbinnen hoop ik nog steeds dat er meer in hem schuilt dan zijn bezoedelde reputatie doet vermoeden. Zijn brief is daar toch het bewijs van? Of schrijft hij al zijn *maîtresses* zulke brieven?

Mijn vader fronst opnieuw. ‘Hoewel ik het knap vind dat je de aandacht van een hertog hebt getrokken, zie ik liever dat je wat afstand van hem neemt. Richt je op andere heren, mannen die betrouwbaarder zijn en jouw aandacht meer verdienen.’

‘Maar hij hééft onze dochter geschreven, *mon amour*,’ zegt mijn moeder enthousiast. ‘Volgens mij heeft hij zoiets nog nooit eerder gedaan. Dat is toch niet bepaald het gedrag van een oppervlakkige charmeur?’

‘Zijn titel verandert niets aan de reputatie die de hertog wijd en zijd heeft,’ antwoordt mijn vader resoluut. ‘Ik vind hem onze dochter niet waard. Hij is een gladjanus. Ik wil haar uithuwelijken aan een fatsoenlijke man, niet aan een schurk. Al heeft het dansen met hem je in ieder geval wel iets opgeleverd. Het heeft de aandacht getrokken van veel keurige vrijers. Vergeet dus de meest begeerde vrijgezel van Londen...’

Ik bloos hevig.

‘...en kies een betere man voor jezelf, *ma fille*.’

Omdat mijn eerste bezoeker pas om twee uur die middag wordt verwacht, besluit ik samen met Alice een wandeling te maken door onze tuinen en de aangrenzende weide. In de verte zijn Nicholas en Elias al

druk bezig hun schietvaardigheden te oefenen.

Het weer is heerlijk zacht. Het gras is groen als smaragd en de appelbomen langs de noordelijke grens van ons landgoed staan volop in bloei. Ik geniet altijd van de geuren van de lente, van bloesem, vers gras en ontlukende bloemen.

Het is een warme dag in april. Daarom draag ik een zalmkleurige japon met witte handschoenen. Op mijn hoofd draag ik een bonnet, versierd met lelies, om mijn huid tegen de zon te beschermen. Toch stond mijn moeder erop dat Alice ook een parasol voor mij meenam.

Terwijl we door de prachtige tuin wandelen, vertel ik Alice alles wat er de vorige avond is gebeurd. Wanneer ik ben uitgesproken, frons Alice. 'Met alle respect, juffrouw,' zegt ze aarzelend, 'maar ik vind het niet erg netjes van de prinses om zo over haar eigen broer te spreken.'

'Nee, dat is het ook niet. Maar prinses Arlington kent haar broer beter dan wie ook. Zij weet hoe hij zich tegenover vrouwen gedraagt.'

'Dat is waar, juffrouw. Maar mensen kunnen veranderen als ze daar een goede reden voor hebben. De hertog kan deze levensstijl niet eeuwig blijven leiden. Op een dag zal hij verantwoordelijkheid moeten nemen voor zijn landgoed en zijn onderdanen. Dat moet hij toch zelf ook beseffen? Misschien is dat moment nu wel aangebroken. En waarom zou hij dan niet juist nu veranderen, nu er een mooie jonge vrouw zoals u op hem wacht?'

'Ik weet niet of hij ooit zal veranderen. Volgens mij schuift hij zijn verantwoordelijkheden liever door naar zijn zus. Kijk maar naar Elias. Ik zie hem voorlopig ook niet veranderen.'

'Prinses Arlington heeft geen eigen titel, tenzij ze trouwt. De hertog kan zijn verantwoordelijkheden niet zomaar officieel aan haar overdragen.'

'Nee, maar zodra zij trouwt en hertogin wordt, kan zij haar nalatenschap beheren. Wat mij betreft verdient ze dat ook.'

'Toch gaat het gerucht dat prinses Arlington nog geen enkele serieuze huwelijkskandidaat heeft.'

'Dat zou ik niet weten. Nu je het zegt, ik heb haar inderdaad nauwelijks op de dansvloer gezien. En dat terwijl genoeg heren haar aandacht probeerden te trekken. Ze is werkelijk een prachtige verschijning.'

Alice glimlacht zwak. 'Schijn kan bedriegen, juffrouw. En ik vermoed dat dat niet alleen voor de broer van de prinses geldt.'

Een schot doet me opschrikken. Achter de haag zie ik mijn twee broers op kleiduiven schieten. Om beurten klinkt hun luide: 'Los!'

Ik zie hoe Nicholas, kalm en berekend, zijn doel feilloos raakt, terwijl Elias met zijn snelle schoten hooguit de helft van de kleiduiven uit de lucht haalt. Net wanneer ze een pauze nemen, voeg ik me bij hen. Nicholas drinkt een glas water, terwijl Elias aan een glas whisky nipt.

'Is dat wel verstandig?' vraag ik terwijl ik naast hen ga zitten.

'Ik schiet jou heus niet neer, lieve zus, als je dáár bang voor bent.'

'Maak je geen zorgen,' zegt Nicholas met een plagerige grijns. 'Elias zou nog missen als het doelwit pal voor zijn neus stond.'

Elias geeft zijn broer speels een por en zegt: 'Ik ben gewoon veel te goedhartig om raak te schieten.'

'Ja hoor, daarom heb je vanmiddag ook een schietwedstrijd georganiseerd met de hertog.'

Mijn hart slaat een slag over zodra ik zijn naam hoor. 'Komt de hertog vandaag naar Castle Le Bon?'

'Rustig maar, zus. Hij komt zich niet bij je aanbidders voegen noch hij zal hen lastigvallen.'

'We hebben gisteravond een paar heerlijke dansen gedeeld.' Onwillekeurig ontsnapt me een dromerige zucht.

Uiteraard ontgaat dat mijn broers niet. Nicholas fronst zijn wenkbrauwen, terwijl Elias begint te lachen. 'Nick, het lijkt erop dat er iemand verliefd is.'

'Doe niet zo belachelijk, Elias,' snauw ik, maar mijn wangen kleuren verraderlijk rood. 'We hebben alleen gedanst. Meer niet.'

'Behalve die verlangende blikken die jullie de hele avond naar elkaar wierpen.'

'Na onze dans heb ik helemaal niet meer op de hertog gelet. Ik had wel wat anders aan mijn hoofd.'

'Volgens Nicholas niet en was je tijdens jullie dans de hele tijd aan het smachten en kwijlen.' Ik werp mijn oudste broer een vernietigende blik toe. Hij haalt grijnzend zijn schouders op. 'Bovendien hoorde ik dat je ook nog een gezellig onderonsje had met de zus van de hertog.'

Ik bloos onmiddellijk. Betrapt. Soms ziet Elias te veel. Als je wilt dat hij het niet ziet, uiteraard. Daarentegen... als er een mooie vrouw bij betrokken is, dan heeft mijn broer wel vaker ineens haviksogen.

Nicholas schiet me gelukkig te hulp. 'Ik denk niet dat prinses Arlington zich bezighoudt met roddels. Zij is een respectabele dame die zich wel verantwoordelijk móét gedragen, juist omdat haar broer zich voortdurend zo schandalig gedraagt.'

'Praat niet zo neerbuigend over de hertog, broer. Hij is nog altijd mijn beste vriend.'

'Volgens mij is dát juist het probleem.'

'Wat bedoel je daar nou weer mee?'

'Waar jij je schandalig gedraagt, volgt de hertog je voorbeeld.'

'De hertog is een volwassen man. Hij maakt zijn eigen keuzes. Ik probeer hem alleen de beste keuze aan te reiken.'

'Denk jij werkelijk dat het verstandig is je leven te vergooien? Voortdurend geld verliezen met weddenschappen in plaats van vermogen op te bouwen? Van de ene romance in de andere rollen, terwijl je ook één geweldige vrouw zou kunnen kiezen om oud mee te worden?'

'Jij draagt onze titel, broer. Daardoor heb ik de vrijheid mijn leven in te richten zoals ik wil. En ik geniet ervan, dus waarom zou ik dat opgeven? Ik verdien geld met iets waar ik van houd. Ik verkoop mijn kunst. En waarom zou je je beperken tot één vrouw als er zoveel verschillende mensen zijn om te leren kennen?'

'Dus jij bent nooit van plan volwassen te worden?'

'Misschien ooit, als ik De Ware ontmoet. Tot die tijd zie ik geen enkele reden om niet van het leven te genieten.'

Nicholas schudt hoofdschuddend. 'Je bent echt ongelooflijk.'

'Dat zeggen de dames ook.'

Nicholas slaakt een diepe zucht, staat op en klopt het gras van zijn broek. 'Ik ga naar huis. Mijn vrouw en kinderen wachten op me.'

Tijdens het courting seizoen verblijft Nicholas met zijn vrouw en hun drie kinderen in ons landhuis. Ik vind het heerlijk hem weer dichtbij te hebben, want normaal woont hij op Le Bon Domaine, op flinke afstand van Londen.

Nicholas is altijd de verstandige van ons geweest, al kan hij soms een echte betweter zijn. Toch heeft hij daar ergens wel recht op, want hij bezit alles waar een man van kon dromen. Louisa is een prachtige, liefdevolle vrouw uit een welgestelde familie. Samen hebben ze inmiddels drie gezonde kinderen, op wie ik dol ben.

Ja, hij heeft zijn zaakjes echt op orde. Soms benijd ik Nicholas. Hij leidt precies het leven waar ik zelf van droom. Maar goed, dat kan ik nog altijd krijgen, als ik nu maar goed mijn best doe en geen oogkleppen op heb wat betreft hertog Liam Arlington.

'Kom je mee, Elizabeth?' vraagt Nicholas als ik blijf zitten. 'Je aanbidders kunnen elk moment arriveren.'

'Nog heel even. Ik wil Elias eerst iets vragen.'

Elias wijst met zijn wijsvinger naar zichzelf en trekt vragend zijn wenkbrauwen op. 'Aan mij? Wat een eer.'

Nicholas begrijpt de hint meteen. Zonder nog iets te zeggen draait hij zich om en loopt terug naar het landhuis. Ik schraap mijn keel. 'Elias... je had gelijk. Prinses Arlington heeft me tijdens het bal inderdaad aangesproken. En ze heeft iets gezegd waar ik maar niet over kan ophouden met nadenken. Ik hoop dat jij me gerust kunt stellen.'

Elias glimlacht scheef. 'Ik kan me wel voorstellen wat ze allemaal tegen je gezegd heeft. Maar lieve zus, volg gewoon je hart. Luister niet naar roddels die uit pure jaloezie worden verspreid.'

'Denk jij dat prinses Arlington jaloers is op haar broer?'

'Ik denk dat ze jaloers is op de manier waarop hij leeft. Zelf zou ze ook zo vrij willen zijn, maar ze durft niet. Daarom ergert het haar dat Liam... pardon, de hertog... zich daar niets van aantrekt. Meer is het niet.'

'Dus jij denkt niet dat hij misbruik van me zal maken? Zoals jullie normaal vrouwen gebruiken?'

Hij slaat overdreven een hand op zijn hart. 'Nu kwets je me echt, kleine zus. Ik vrouwen gebruiken? Integendeel. Ik heb juist een enorme waardering voor vrouwen. Daarom houd ik er zoveel in mijn leven, zodat ik van al die geweldige vrouwen kan leren.'

Hij schiet zelf in de lach om zijn grap en ik rol met mijn ogen. 'Maar om je vraag te beantwoorden: als de hertog jou werkelijk zou gebruiken, zoals jij het noemt, dan zou je dat voelen. Jullie vrouwen voelen zulke dingen. De vrouwen met wie de hertog eerder is geweest, wisten dat ook. Alleen vonden ze dat prima. Dat was hun eigen keuze, niet de zijne. Hij heeft nooit iemand ergens toe gedwongen.'

'Bij hem voelde ik me juist volledig op mijn gemak,' geef ik schoorvoetend terug. 'En hij heeft me wel een brief geschreven.'

Elias lijkt verrast. Hij wist blijkbaar niet van een brief aan mij af. 'Dan heb je toch je antwoord of niet?' Elias staat op en biedt me zijn arm aan. 'Dat gezegd hebbende... verwacht er niet te veel van. Ik ken de hertoggoed en ik betwijfel of hij zijn huidige leven nu al wil opgeven. Brief of geen brief.' Ik haak mijn arm door de zijne terwijl we samen teruglopen naar het landhuis. 'Beantwoordt dat je vraag, lieve kleine zus?'

'Dat denk ik ook.'

We zijn nog niet eens binnen of moeder stormt op ons af. 'Je bent te laat! Je eerste aanbieder kan ieder moment arriveren! En je bent nog niet eens fatsoenlijk aangekleed!'

Elias glimlacht en fluistert in mijn oor. 'Misschien hoeft je niet eens te wachten tot de hertog om je hand vraagt. Misschien staat je toekomstige echtgenoot nu al buiten.'

‘Wie weet?’

Verder kom ik niet, want moeder en Alice loodsen me haastig en zonder pardon opnieuw naar mijn kleedkamer. Ik trek weer een nieuwe japon aan. Dit keer is het een violette zijden jurk met een ronde halslijn en een klein wit kraagje. Mijn haar wordt opgestoken in een keurige aristocratische knot, versierd met een fijn haarnetje waarin kleine diamantjes schitteren. Moeder dept wat rozenwater op mijn hals, zodat ik fris en vrouwelijk ruik en Alice brengt subtiel wat kleur aan op mijn lippen, wangen en oogleden.

Door de vele lagen stof voel ik me zwaar en ongemakkelijk, maar moeder glimlacht tevreden wanneer ze me van top tot teen bekijkt. ‘Je lijkt wel een prinses, *ma fille*. Vind je ook niet, Alice?’

‘Zeker, mevrouw. Dat doet ze absoluut.’

‘Draai eens een rondje, *mon amour*.’

Ik maak een sierlijke draai en moeder klapt enthousiast in haar handen. ‘Zo zie je er weer prachtig uit. Je hebt in een mum van tijd een echtgenoot gevonden.’

Ik glimlach nerveus en volg haar naar de salon, waar we onze gasten zullen ontvangen. Naomi en Elias worden door moeder naar een ander vertrek gestuurd, zodat alleen vader, moeder en ik achterblijven, samen met het personeel dat ons bedient.

Ik neem een slok van mijn citroenthee en merk dat mijn handen trillen. Het kopje rammelt zacht tegen het schoteltje. Vader legt bemoedigend een hand op mijn knie, maar dan komt onze butler, James Hackington, binnen. Hij maakt een stijf buiginkje, zoals hem eigen is, en kondigt aan met barritone stem: ‘Sir Williams is gearriveerd om u te bezoeken, Lord en Lady Le Bon.’

‘Laat hem binnen,’ zegt vader terwijl hij zijn armen over elkaar slaat. ‘Wat moet die oude viezerd hier?’

Moeder sust hem onmiddellijk. ‘Hij is een uitstekende partij.’

‘Hij is een oude bok. En hij danst ook als een bok.’

Ik verberg mijn gegriinnik achter mijn waaier, precies op het moment dat mijn danspartner van gisteravond de salon binnenkomt. Nadat hij zich officieel aan mijn ouders heeft voorgesteld en mij een bos tulpen overhandigd heeft, begint hij alweer uitvoerig over zijn prestaties te vertellen.

Ik knik op de juiste momenten, maar ben meer dan opgelucht wanneer hij eindelijk vertrekt. Alleen al naar hem luisteren bezorgt me hoofdpijn en doet me verlangen naar een heerlijk middagdutje.

Mijn volgende aanbiddler is de zoon van de burggraaf van Falmouth.

Harry Harvey trekt onmiddellijk mijn aandacht. Hij is een man van ongeveer dertig jaar oud en heeft prachtige weidegroene ogen die vrolijk fonkelen. Zijn olijkleurige huid verraaft dat hij veel tijd buiten doorbrengt. Hij heeft kort donkerbruin haar, een keurig bijgewerkte snor en sik, brede schouders en een nauwsluitend overhemd dat zijn gespierde postuur goed laat uitkomen. Daarover draagt hij een lange blauwfluwelen jas met een hoge kraag, terwijl witte rijbroek en hoge zwarte rijlaarzen zijn outfit compleet maken.

Ook zijn manieren spreken me aan. Hij praat graag, maar weet ook wanneer hij moet luisteren. Hij behandelt mijn ouders en mij met het grootste respect en lijkt oprecht geïnteresseerd in wie ik ben.

Wanneer hij vertrekt, vind ik dat werkelijk jammer. Ik beloof hem daarom dat de eerste twee dansen op het bal van Lady Mellington morgenavond voor hem zijn.

Mijn derde bezoeker is een burggraaf uit Ierland. Hoewel hij bijzonder vriendelijk is, heeft hij een hoog piepstemmetje dat me voortdurend aan een kabouter doet denken. Vooral wanneer hij lacht, klinkt het ronduit merkwaardig. En helaas lacht hij erg vaak. Zijn vuurrode baard en donkergroene pak versterken die indruk van een Ierse kabouter alleen maar.

Tijdens een van Lord O'Sullivan's vele lachsalvo's betrap ik vader erop dat hij mij aankijkt. Ik moet alle moeite doen om mijn eigen lach in te houden en ben nog nooit zo blij geweest met een waaier voor mijn gezicht, die de ergste lachstuipen weet te verbergen. Ik kan echter niet voorkomen dat een enkele lachtraan over mijn wang druipt.

Aan het einde van de dag ben ik volledig uitgeput door alle potentiële huwelijkskandidaten. Net wanneer ik mijn ogen wil sluiten om een paar minuten te dommelen, verschijnt mevrouw Green in de deuropening. 'Neem me niet kwalijk, Lord en Lady Le Bon. Zojuist is deze brief bezorgd.'

Ze houdt een verzegelde brief omhoog die aan mijn ouders is gericht. Ik sluit ongeïnteresseerd mijn ogen weer, totdat vader plotseling mijn naam roept. 'Elizabeth, kom eens hier.'

'Wat is er, *papan*?'

'Blijkbaar ben je vandaag nog niet klaar.' Hij overhandigt me de brief met een ondoorgrondelijke blik in zijn ogen. 'Lees zelf maar.'

Geachte Lord en Lady Le Bon,

Zouden wij de eer mogen hebben u vanavond te verwelkomen op

ons landgoed voor een exclusief diner? Wij begrijpen dat u wellicht zeer druk bent met het debuutseizoen van uw oudste dochter, dus er zullen geen harde gevoelens zijn indien ons verzoek u op een ongelegen moment bereikt.

Bent u wel in de gelegenheid te komen? Wij zouden het zeer op prijs stellen indien uw familie rond 19:00 uur in Arlington Park te ontvangen.

Hoogachtend,

hertog Liam Arlington, Lady Emma Maxwell & Prinses Christina
Arlington

Mijn lippen gaan iets van elkaar in pure verbazing terwijl mijn hart begint te racen. De hertog nodigt mij uit voor het diner? Wat moet ik daar in vredesnaam van denken? Zijn mijn gevoelens misschien toch niet zo dwaas als ik dacht en is het mogelijk dat de hertog mij daadwerkelijk het hof wil maken?

Elias leek al verbaasd dat hij mij een brief had gestuurd, maar dat we uitgenodigd zijn, lijkt me niet iets wat een rokkenjager doet, toch? Dus zou Liam toch gecharmeerd van me zijn? Van mij... uit alle vrouwen die om zijn hand vechten? Of is dit slechts een beleefd gebaar richting de familie van zijn beste vriend? Maar als dat alles is, waarom juist nu zo'n uitnodiging na alle jaren dat hij al bevriend is met Elias? Of... is de brief misschien helemaal niet van de hertogzelf, maar door zijn voogd opgesteld? Liam was tenslotte samen met mijn broer voor een schietwedstrijdje. Zou hij überhaupt tijd hebben om iets neer te pennen voor ons?

'We moeten dit aannemen,' roept mijn moeder meteen. 'Dit is een uitnodiging van de Hertogzelf! Die kunnen we onmogelijk weigeren.'

'Ik wist niet dat wij de hertog iets verschuldigd zijn?'

'Beste meneer Le Bon, wat zijn motieven ook mogen zijn, we moeten gaan. Het zou onze reputatie niet goed doen om de Arlingtons zonder goede reden af te wijzen.'

Mijn vader bekijkt de brief opnieuw, met een ongelovige frons. 'Ik zie werkelijk niet in waarom we dit niet zouden kunnen weigeren.'

Ik stik bijna in mijn eigen speeksel, maar mijn moeder is me voor. Ze rolt met haar ogen en zegt op een geforceerd geduldige toon (alsof ze

een koppig kind iets probeert uit te leggen): ‘Omdat hij de hertog is, *mon amour*. Om Gods wil, het zou een schandaal zijn als we zijn uitnodiging afslaan.’

‘Of we zouden de kansen van onze dochter op andere, geschiktere partijen kunnen verpesten door geassocieerd te worden met de Arlingtons. Gezien worden met de hertog hoeft niet in ons voordeel te werken.’

‘De stapel aan brieven van vanochtend doet anders vermoeden, *mon amour*. Volgens mij denk je hier bovendien veel te ver over na. De hertog heeft in deze brief helemaal niet gesproken over het hof maken van iemand. Laten we gewoon naar Arlington Park gaan en kijken wat dit bezoek inhoudt. Het is waarschijnlijk niets meer dan een vriendelijk familiediner. Hij is tenslotte de beste vriend van onze zoon. Een bezoek is eigenlijk al lang over tijd.’

Mijn vader schudt zijn hoofd. ‘Ach, *mon épouse*, je weet me telkens weer te overtuigen.’

Hij wenkt mevrouw Green. ‘Stuur iemand vooruit met onze bevestiging.’ Dan kijkt hij ons aan met een triomfantelijk glimlachje om zijn lippen. ‘Wel, dames, het lijkt erop dat we vanavond een belangrijk diner hebben.’

5. Diner zonder hertog

Ik had me nooit kunnen voorstellen dat ik, toen ik die ochtend mijn ogen opende, diezelfde avond aan tafel zou zitten met de Hertog. Dat biedt me echter wel een unieke kans. Sinds mijn gesprek met de zus van de hertog me zo van mijn stuk had gebracht, kan ik nu wel vanavond mijn bijna dwangmatige behoefte vervullen om antwoorden te vinden. Om voorgoed te bepalen of de hertogmijn aandacht nog waard is of dat hij een zeer vergaand spel met me aan het spelen is.

Hoe dan ook zorg ik ervoor dat ik er vanavond op mijn best uitzie. Hoewel de koningin van Engeland weinig op heeft met jonge dames die zich te royaal met geur of make-up omringen, doe ik dat vanavond toch zonder aarzeling. Het is tenslotte in de jacht op de genegenheid van de Hertog; dan zal Hare Majesteit het mij vast vergeven onder het mom van ware liefde.

Mijn japon is afgestemd op de kleur van zijn wambuis en mantel van het bal en legt tegelijk nadruk op mijn volle figuur en zonnewarme, koperkleurige huid. Mijn haar draag ik los, zodat ik het straks met één achteloze beweging over mijn schouder kan werpen wanneer hij tegen mij spreekt, precies zoals een bekoorlijke jonge vrouw, een geschikte huwelijkskandidate, dat zou kunnen.

En ik ben niet de enige die zich heeft uitgedost voor dit diner. Naomi, die doorgaans wordt gezien als de vrouwelijke Elias, ziet er zelfs opvallend verzorgd uit. Haar rechte, donkerbruine haar draagt ze niet los, maar strak opgestoken in een elegante knot. Ze oogt als een jonge dame die haar plaats kent, in een zijden jurk met verfijnde sieraden en een kalme, beheerste uitstraling.

Mijn moeder daarentegen is allesbehalve kalm. Haar ogen schieten zenuwachtig van het raam naar haar handen, waar ze haar gesloten waaier telkens opnieuw rond laat draaien. Het maakt me bijna misselijk om naar te kijken, alsof ook de lucht in de koets geen vaste richting meer heeft.

Mijn vader blijft zoals altijd onverstoorbaar. Hij kijkt uit het raam van de koets, maar ziet niets van wat er werkelijk voorbijtrekt; hij is ergens anders, gevangen in gedachten die hij met niemand zal delen. Waarschijnlijk vervuld met vele aanhoudende twijfels over deze avond en de intenties die nog niet uitgesproken zijn.

Hoewel Arlington Park net buiten Londen ligt, voelt de rit eindeloos.

De spanning in mijn maag groeit met elke meter die we afleggen. Ik bid dat ik me niet misselijk zal voelen, zodra we dan eindelijk aankomen. Ik zie mijn falen al glashelder voor me. Eindelijk bij de hertog aan tafel en dat ik dan van de nervositeit moet overgeven. Ik wapper sneller met mijn waaier als ik paniek voel opkomen bij die gedachte.

Na dertig minuten verschijnen de contouren van Arlington Park. Het familielandgoed van de Arlingtons is een zeventiende-eeuws landhuis, omringd door formele tuinen. Het werd voltooid in 1625 door de beroemde architect Thomas Ham. Het is een typisch Jacobeaans huis, met invloeden uit de Italiaanse renaissance, althans zo zou men het omschrijven.

Wat ik zie, zijn vooral klassieke zuilen, Tudorbogen, roodbruine terracotta muren met licht steenwerk rond ramen en deuren, beeldhouwwerk op balustrades en parterres, en steile, haast eigenzinnige daken.

We volgen een brede oprijlaan naar het landgoed en al snel worden we omsloten door bomen die als een stil leger langs ons staan. Ook langs de weg naar de gastenverblijven staan ze opgesteld. Het huis ligt in een reeks ommuurde tuinen, elk met een eigen thema: de kersentuin, de Japanse tuin, het doolhof en de vijver. Daarnaast zijn er een boomgaard en een moestuin. Omdat ik graag buiten wandel en van kleurrijke bloemen houd, hoop ik dat Liam mij binnenkort de eer zal gunnen om samen door deze tuinen te dwalen.

Onze koets stopt voor een kleine marmeren trap, waar de butler van Arlington Park ons al opwacht. Hij heet ons welkom en verzoekt ons hem te volgen naar de eetzaal, waar het diner bijna geserveerd wordt.

De grote hal van Arlington Park is een indrukwekkende ontvangstruimte. De zwart-witte marmeren vloer glanst en laat meteen de rijkdom van het landgoed zien. Het plafond is beschilderd met goden, heiligen en andere taferelen, wat de ruimte een kleurrijke, bijna theatrale uitstraling geeft. Het voelt alsof je een museum binnenstapt.

‘Prachtig,’ fluistert Naomi, zichtbaar onder de indruk.

We lopen langs de grote trap naar een imposante eetzaal, volledig in steen uitgevoerd. Het gesneden eikenhout, het vergulde leer op de wanden en de perfect gelegde vloer vormen het decor voor een elegant banket.

De eettafel zelf is een pronkstuk dat geen uitleg nodig heeft: twintig voet lang, van rozenhout, rijk gedecoreerd. Ongeveer twintig stoelen staan eromheen, elk met houtsnijwerk van bloemen, geen twee hetzelfde. Op de tafel staan enkele lampen van massief messing,

handgemaakt, met sierlijke lijnen en subtiële kleurverschillen.

We worden naar onze plaatsen geleid door mevrouw Brown, de huishoudster, terwijl de butler onze aankomst aankondigt bij de Arlingtons.

Mijn ouders zijn tegenover elkaar geplaatst, naast Lady Maxwell en Christina Arlington. De hertog zit vanzelfsprekend aan het hoofd van de tafel, als eigenaar van het huis en leider van zijn familie.

Ik zit naast mijn vader en Elias, die nog steeds niet is aangekomen. Dat kan niet goed zijn; Liam hoort bij hem te zijn.

Naomi zit tegenover mij. Ze vangt mijn blik en fluistert: 'Trouw met de hertog. Ik wil in deze weelde delen.'

Ik lach zacht. 'Trouwen met hem moet jij dan maar doen als je zo graag rijkdom wilt.'

'Dat zou ik doen, zus,' zegt ze, 'maar ik ben nog niet uitgekomen. Jij moet het voor me doen.'

'Ach arme Naomi, wat jammer toch,' zeg ik met een knipoog. Ze wil nog reageren, maar op dat moment komen Lady Maxwell en Prinses Arlington binnen. Iedereen staat op en maakt een buiging. Prinses Arlington neemt plaats tegenover haar tante en geeft een teken dat we mogen zitten.

'Welkom in Arlington Park, Lord en Lady Le Bon,' zegt de voogd van de Arlingtons warm. 'Ik ben dankbaar dat u onze uitnodiging hebt aanvaard. Ik hoop dat u vanavond zult genieten van de kookkunsten van onze koks.'

Lady Maxwell is een scherpe vrouw. Dat zie je meteen. Haar zilveren ogen lijken niet alleen te kijken, maar te doorgronden. Alsof ze elk woord kan openvouwen tot de waarheid eronder zichtbaar wordt. Haar leeftijd is lastig in te schatten, maar de fijne lijnen rond haar ogen verraden ervaring en misschien ook wat humor. Ze straalt vriendelijkheid uit, maar zonder enige naïviteit. Je kunt haar geen broodje aap verkopen aan deze vrouw. En het is duidelijk dat haar nichtje haar aanbidt, want ze hangt aan elk woord dat ze zegt.

Terwijl ik haar observeer, blijf ik ondertussen wachten op de hertog die de eetzaal nu toch ook wel eens zou moeten binnenkomen. Het is immer al een kwartier na zeven. Maar de deur blijft gesloten.

Wanneer prinses Arlington haar bedienden een teken geeft om het diner te serveren, neemt mijn vader gelukkig het woord voordat ik zelf iets hoeft te zeggen. 'We zijn zeer vereerd door de uitnodiging van Uwe Genade. Zal de hertog ons vanavond ook vergezellen?'

'Hij zal er spoedig zijn, hoop ik. Hij moet vertraagd zijn.'

Ik zie de irritatie in de ogen van de prinses en Lady Maxwell trekt haar lippen samen in stille afkeuring. Mijn vader blijft echter hoffelijk en zegt beheerst: 'Uwe Genade zal ongetwijfeld onderweg zijn. Jachtpartijen kunnen zich eindeloos uitstrekken. Het is zo gemakkelijk om de tijd uit het oog te verliezen.'

'Inderdaad, vooral wanneer mijn broer erbij betrokken is,' zegt de Prinses droog. Dan verschijnt er een kleine glimlach op haar gezicht. 'Maar aangezien ik voorlopig als uw gastvrouw fungeer, kan ik u niet langer laten wachten. Zal het u schikken als wij alvast beginnen met het diner?'

'Zoals de Prinses wenst.'

'Onze koks hebben zichzelf overtroffen, ik waarschuw u.'

Alsof die woorden een stil signaal waren aan de keukenmensen, komen de bedienden ineens de eetkamer binnen. De tafel vult zich in enkele ogenblikken met een overvloed aan gerechten. Gevulde zwijnen, schalen met fruit en noten, verfijnde desserts, kaviaar, aardappelen, marmelade en talloze gerechten waarvan ik de naam niet eens zou kunnen raden.

De gastvrouw spreekt enkele woorden en het banket wordt geopend. Ik eet zo netjes mogelijk, want etiquette blijft ook aan tafel een wet op zichzelf.

Prinses Arlington begint een gesprek met mijn ouders, terwijl Naomi en ik in stilte eten en zonder terughoudendheid van de gerechten genieten.

Wanneer ik klaar ben met het hoofdgerecht, slaan de deuren van de eetzaal plots open. Mijn broer en de Hertogstappen binnen.

We staan onmiddellijk op en maken een buiging, maar één blik is genoeg om te begrijpen dat beide heren dronken zijn. De ogen van mijn broer glanzen dof en hij lacht te luid, terwijl de hertog spreekt op een volume dat de hele zaal doet verstillen.

Mijn moeder bedekt haar gezicht met haar handen, zichtbaar gechoqueerd, en mijn vader verslikt zich bijna in zijn wijn. Tranen prikken achter mijn ogen wanneer ik Elias zie. Hij weet precies hoe belangrijk deze avond voor mij is en toch heeft hij zichzelf weer eens toegestaan om de hertog mee te slepen in een benevelde toestand. Alsof het allemaal een spel is.

De prinses vernauwt haar blik. Lady Maxwell blijft stil, maar haar mond wordt een dunne lijn van afkeuring. Als Liam ons na een minuut nog steeds geen blik waardig heeft gekeurd en hij met Elias om een ongehoorde grap blijft lachen, zegt zijn voogd met nauwelijks

ingehouden ergernis: 'Beste neefje, wij hebben gasten uitgenodigd in ons huis. Als ik mij niet vergis was u degene die deze avond heeft georganiseerd? Bent u dat vergeten?'

De hertog kijkt ons plots aan alsof hij ons voor het eerst ziet. Zijn gezicht kleurt rood wanneer zijn ogen de mijne vinden en even lijkt de euforische roes van daarnet uit hem weg te vallen.

'Ja... jawel, ik... ik herinner het mij,' zegt hij ongemakkelijk, terwijl hij over zijn voorhoofd wrijft. 'Natuurlijk. Ik was alleen... wij waren...'

Mijn broer lijkt niets te merken van de spanning en roept opgewekt: 'Mijn beste familie! Wat doen jullie hier in vredesnaam?'

'Wij zijn uitgenodigd om hier te dineren in Arlington Park, zoon,' zegt mijn vader strak en het kost hem zichtbaar moeite om zijn woede te beheersen. 'Blijkbaar om te kunnen toekijken hoe onze zoon zich onmogelijk gedraagt.'

'Hoe heerlijk om jullie te zien,' zegt Elias die mijn vaders woede compleet negeert. 'Ik verhonger, jongens! Eten eerst, praten later, zeg ik altijd.'

Hij laat zich zonder enige gratie naast mij op de stoel vallen en neemt een grote slok wijn. Zelfs dan nog is de geur van bier onmiskenbaar en de vlekken op zijn kleding verraden genoeg.

Nooit eerder heeft hij mij zo te schande gemaakt. Ik geef hem een scherpe por in zijn zij. 'Au, zus. Je doet me pijn,' gromt Elias, terwijl hij een groot bord begint op te scheppen.

'Zou je niet beter naar huis gaan om je op te frissen?' fluister ik scherp.

'Waarom zou ik? Ik heb honger.'

'Omdat wij te gast zijn in het huis van de hertog misschien?'

'Maak je niet druk. De hertog is net zo dronken als ik. Liam zal nu echt niet op etiquette letten. Hij is dronken een nog groter varken dan ikzelf.'

Mijn handen ballen zich tot vuisten. 'Elias, je brengt ons in verlegenheid.'

Hij lacht luid. 'Ah, daar gaat dit stompzinnige gesprek echt over? Luister, Elizabeth, alleen omdat jij dit seizoen je debuut maakt, betekent dat nog niet dat jij het middelpunt bent. De wereld draait niet om jou alleen, zusje.'

De zaal valt stil. Elias trekt zich er niets van aan en schept ondertussen zijn bord nogmaals vol en drinkt nog twee glazen wijn leeg.

Maar ik trek me hier wel iets van aan. Dit is een schouwspel uit mijn ergste nachtmerries. Mijn ogen vullen zich met tranen. Ik sta op, mompel een onverstaanbaar verontschuldiging en haast mij de zaal uit.

Zodra ik niet meer weet waar ik ben in het huis, volg ik een gang tot ik een deur vind die naar buiten leidt. De koude lucht snijdt helder door mijn longen. Ik loop de tuin in, terwijl ik mijn tranen de vrije loop laat in mijn relatieve privacy.

Hoe kan mijn broer toch zo'n onuitstaanbare dwaas zijn? Hij weet hoe hard ik heb gewerkt om een dame te worden. Hij weet wat dit seizoen voor mij betekent. Niet alleen voor mij, maar voor onze hele familie. Een goed huwelijk kan onze toekomst veiligstellen, inclusief die van hem.

En toch saboteert hij alles zonder enige moeite. Ik had hem altijd verdedigd, zijn fouten proberen te begrijpen, zijn pijn gezocht achter zijn gedrag. Maar vanavond blijft er alleen woede over. Hij leeft in een wereld waar alleen hijzelf bestaat. Niemand anders telt. Hij is een egoïstische...

'Heeft u het niet koud, Lady Le Bon?'

Een zachte stem haalt me uit mijn gedachten.

Prinses Arlington staat naast me.

Ik maak een beleefde buiging voor haar en veeg haastig mijn tranen weg, maar het is duidelijk dat ze hen al heeft gezien. Ze reikt mij zwijgend haar zakdoek aan.

'Dank u, prinses,' zeg ik beschaamd.

Ik dep mijn ogen terwijl zij afwezig een roos streelt en zucht. 'Ik denk dat ik u mijn verontschuldiging moet aanbieden voor het gedrag van mijn broer vanavond, Lady Le Bon,' zegt ze zacht. 'Het was ongepast. En ik verzeker u: dit zal zich niet herhalen.'

'U hoeft zich niet te verontschuldigen, prinses. De enige die hier schuldig is, is mijn zelfzuchtige broer. Hij heeft vanavond zowel onze familie als uw huis te schande gemaakt. Dat is onvergeeflijk.'

'Allebei onze broers gedroegen zich als idioten.'

Ik kijk haar geschokt aan door haar ongepaste woordkeuze, maar wanneer ik haar warme glimlach zie, knik ik uiteindelijk. 'Ja, ze waren beide idioten.'

'Broers,' mijmert ze. 'Ik ben blij dat ik alleen Liam heb om me zorgen over te maken. Ik kan me nauwelijks voorstellen hoe jij twee broers en een kleine zus tegelijk moet dragen.'

'Geduld is de sleutel, prinses.'

Haar glimlach is bijna betoverend en ze verbergt die niet achter haar waaier of haar hand, zoals een jonge dame dat hoort te doen. 'Kom, wandel met mij door onze tuinen. Ik heb frisse lucht nodig.'

'Prinses?' vraag ik aarzelend. Het is niet gepast dat twee vrouwen

zonder begeleiding samen wandelen. Het kan schande brengen over een familie, mochten ze worden gezien. Zelfs al bevinden we ons op haar eigen landgoed, ongetrouwde dames horen niet zonder chaperonne buiten te zijn. Zij moet dat weten.

Maar prinses Arlington glimlacht ondeugend. 'Bent u bang? Ik zal u niet schaden en u ook niet compromitteren.'

'Dat is niet...'

'Het is mijn landgoed. Hier gelden mijn regels.'

Ze biedt haar arm aan en ik voel dat ik niet kan weigeren, zeker niet na alles wat er vanavond is gebeurd als gevolg van Elias's gedrag. Wanneer ik mijn arm door de hare steek, vloekt ze binnensmonds.

'U heeft het koud,' zegt ze bijna beschuldigend. Ze doet haar bontmantel af en legt die voorzichtig over mijn schouders.

'Prinses, u bent te vriendelijk. Ik kan zo'n genereus gebaar niet aannemen.'

'Het is maar een mantel. Ik heb er genoeg. En na het debacle van het diner is dit het minste wat ik kan doen.'

'Maar ik wil niet dat de prinses ziek wordt door mijn toedoen.'

'Dat gebeurt niet. En ik zal deze wandeling ook niet te lang laten duren. Ik denk echter dat we allebei nog geen zin hebben om terug te gaan naar de eetkamer.' Ze knipoogt en ik kan niet anders dan gelijk geven.

We wandelen door verschillende tuinen. Bij elke bocht stopt ze even en legt uit hoe de tuin heet, waarvoor hij dient en wie hem heeft ontworpen. Uiteindelijk komen we bij de vijver, waar een marmeren beeld staat van een Romeinse godin. Ze vertelt dat het Venus is, de godin van de liefde, en ze schetst enkele van haar bekendste verhalen.

'Dit is mijn favoriete plek in Arlington Park,' besluit ze. 'Ik kom hier om te lezen of om te denken.'

'Het is hier inderdaad erg vredig.'

'Ja, dat is het zeker.'

Ik sluit mijn ogen en luister naar het zachte water van de vijver. Kikkers kwaken in de verte, eenden maken korte, onrustige geluiden. De wind strijkt langs mijn gezicht en speelt met mijn haar. Het maanlicht ligt koel op mijn huid.

Ik begrijp waarom zij hier komt. Het is een plek waar alles even stilvalt. Bijna alsof de wereld zijn adem inhoudt.

'Dus, als ik niet te vrijpostig ben... wat is uw verhaal, Lady Le Bon?'

Ik open lui één oog. 'Wat bedoelt u?'

'U bent nieuw in de samenleving. Vertel me, hoe goed is het leven u

gezind?’

Ik verberg een lach achter mijn waaier. ‘Uwe Genade, dat is een erg lang verhaal. Ik zou u vervelen.’

‘Vertel het mij toch. We hebben tijd en ik ben nog niet van plan terug te keren naar onze schandelijke broers.’

Ze glimlacht samenzweerderig, wat me onverwacht op mijn gemak stelt. Ik zucht en vertel haar grotendeels over mijn opvoeding. Over Frankrijk en de reis hierheen zwijg ik. Niet omdat ik haar wantrouw, maar omdat sommige herinneringen niet bedoeld zijn om zomaar op tafel te leggen.

‘Dus u bent Frans?’ zegt ze dan plots in mijn eigen taal.

Mijn hart slaat een slag over. Het is zo lang geleden dat ik iemand zo vloeiend Frans heb horen spreken. Het voelt alsof een deur op een kier wordt gezet die ik al jaren gesloten hield. Sinds onze aankomst in Engeland weigeren mijn ouders hun moedertaal te spreken. Alsof het verleden door stilte kan worden uitgewist.

Natuurlijk heb ik de taal geleerd, een jonge dame hoort Frans te kennen, maar dagelijks studeren is iets anders dan het werkelijk horen leven in iemands mond.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vraagt ze meteen, weer in het Engels als ze mijn stilte opmerkt.

‘Nee, helemaal niet. Uw Frans is heel goed. Het is alleen... het doet me denken aan thuis.’

‘Mist u Frankrijk?’

‘Elke minuut van elke dag.’

‘Hoe lang bent u hier al?’

‘Bijna tien jaar.’

‘Waarom bent u vertrokken?’

Ik laat mijn blik zakken. Het antwoord ligt klaar, maar ik aarzel. De waarheid is niet mooi. En ik wil niet dat zij mij anders gaat bekijken. Ik wil niet dat ze me als ongeschikt voor haar getraumatiseerde broer zal zien.

Ze lijkt mijn aarzeling te voelen. ‘Het spijt me,’ zegt ze zacht. ‘Dat was ongepast. Ik ben alleen nieuwsgierig naar de jonge vrouw die blijkbaar genoeg belangstelling voor mijn broer heeft om naar een last-minute diner te komen.’

‘Het is goed, Uwe Genade. Het is alleen geen mooi verhaal. Ik wil u niet tegenstaan.’

‘Ik raak niet snel van mijn stuk, lief. Maar ik begrijp dat dit iets is voor een ander moment.’

‘Dank u voor uw begrip, Uwe Genade.’

We zwijgen even en luisteren naar het water van de fontein. Het ritme is rustgevend, bijna hypnotisch.

Tot zij opnieuw spreekt. ‘Ik meende wat ik gisteren zei, Lady Le Bon. Over mijn broer. Wees voorzichtig. Bewaak je onschuld. Ik zou het verschrikkelijk vinden als een oprechte vrouw gekwetst wordt door zijn lichtzinnigheid.’

Ik glimlach zacht. ‘Er is duidelijk niets tussen ons. Na vanavond ben ik daar zelfs nog zekerder van dan daarvoor. Maar dank u, prinses, voor uw goedbedoelde advies. U bent echt veel te vriendelijk. Het is prettig om iemand te hebben die mijn kant kiest.’

Het lijkt alsof ze nog iets wil zeggen, maar dan verschijnt er opnieuw een glimlach op haar gezicht. Ditmaal bereikt die haar ogen niet helemaal. ‘Als u het niet erg vindt, is het tijd dat wij teruggaan. Ik breng u naar het huis voordat ik hier zelf bevries.’

6. Ontmoeting met de Koningin

Hoewel het courting seizoen al een week aan de gang was, was vandaag de dag waarop ik officieel werd voorgesteld aan het hof van koningin Victoria. Mogelijk was dit wel de belangrijkste dag van het hele seizoen en alleen al bij die gedachte aan wat er allemaal mis kan gaan, draait mijn maag zich om van de zenuwen.

Heel even verdwijnen het schandalige gedrag van zowel Elias als de hertog naar de achtergrond. Er is nog maar één gedachte die mijn hoofd beheerst: de ontelbare manieren waarop ik mezelf voor de koninklijke familie compleet belachelijk zou kunnen maken.

De ochtend van mijn presentatie breekt aan onder een licht dat zo helder is dat het bijna wreed aandoet. Alsof zelfs de hemel heeft besloten dat ik mij nergens zal kunnen verschuilen voor de spotlights. Het bleke lentelicht stroomt door de hoge ramen van mijn slaapkamer en geeft alles een meedogenloze scherpte: de ivoorkleurige zijden japon die over een stoel hangt, de parels op mijn kaptafel, de fijne barstjes in het porseleinen poederdoosje en het gezicht dat mij vanuit de spiegel aankijkt. Een gezicht dat nauwelijks nog als het mijne voelt.

Ik bekijk mezelf zoals een vreemde dat zou doen: jong, onberispelijk gekleed, sierlijk misschien, van een afstand zelfs kalm. Pas van dicht bij zou iemand opmerken hoe vaak ik mijn vingers in mijn handpalmen druk, hoe oppervlakkig ik ademhaal en hoe mijn ogen verraden hoeveel spanning zich achter mijn glimlach schuilhoudt.

Vanaf de vroege ochtend heerst er bedrijvigheid in mijn kamer. Mijn kamenier heeft mijn haar met bijna plechtige toewijding opgestoken. Krul voor krul, speld voor speld, totdat het nauwelijks nog natuurlijk oogt, maar eerder iets sprookjesachtigs heeft gekregen.

Mijn japon, roomkleurig met zilveren borduursels die subtiel schitteren in het licht, is om mij heen gesloten als een prachtig versierde halsband. Satijnen muiltjes. Handschoenen. Parels om mijn hals. De zachte geur van oranjebloesemwater. Elk detail is zorgvuldig gekozen, zodat mijn verschijning al spreekt voordat ik ook maar één woord heb gezegd. Goede smaak. Goede afkomst. Een keurige opvoeding. Veelbelovende vooruitzichten.

En toch voel ik mij onder al die zorgvuldig opgebouwde elegantie niet verfijnder, maar juist kwetsbaarder. Alsof iedere plooi, iedere glans en iedere parel mij niet beschermen, maar mij onder een vergrootglas

leggen, zodat de oplettende hovelingen mij des te nauwkeuriger kunnen bekijken en beoordelen.

Beneden in de hal wacht *maman* al op mij. Ze is volledig gekleed in donker satijn dat zacht ritselt bij iedere beheerste beweging die zij maakt. Ik kan alleen maar hopen dat ik vandaag ook maar de helft van haar waardigheid zal uitstralen. Zij draagt haar zenuwen zoals zij haar juwelen draagt: ingetogen, maar nooit volledig verborgen.

Geen van ons spreekt hardop uit wat er vandaag werkelijk op het spel staat. In onze wereld zijn juist de belangrijkste zaken degene waar men geacht wordt over te zwijgen. Men noemt het een presentatie. Een formaliteit. Een eer. Een traditie. Alsof het niet tegelijkertijd het openingsbedrijf is van een seizoen waarin iedere jonge vrouw wordt bekeken, beoordeeld en besproken door mensen die vriendelijk glimlachen terwijl zij de hardste oordelen vellen.

De rit naar het paleis verloopt daarom ook in een stilte die zwaarder aanvoelt dan woorden. Buiten glijdt Londen voorbij in een waas van natte straatstenen, mist en rijtuigen. De hele stad lijkt zich naar hetzelfde onvermijdelijke lot te bewegen. Overal zie ik koetsen met familiewapens op de portieren, paarden die wolken adem in de koude lucht blazen en lakeien met strakke gezichten die portieren openen voor meisjes die niet veel van mij verschillen. Meisjes die aan de rand van een beslissend moment staan, terwijl zij vanbinnen bijna bezwijken onder hun zenuwen.

Ik houd mijn waaier stevig op mijn schoot, alsof hij mij bescherming kan bieden. Alsof hij een wapen is waarmee ik kritiek kan afweren. Alsof hij een schild vormt tegen scherpe blikken en nog scherpere opmerkingen.

Af en toe strijkt *maman* een denkbeeldig kreukeltje uit mijn mouw, gladstrijkt ze een plooi die er niet is, bekijkt ze mij aandachtig en zegt slechts: 'Denk aan je houding, Elizabeth. Laat je schouders niet hangen.'

Alsof een rechte rug alleen voldoende is om de toekomst van een jongedame veilig te stellen.

Toch kan zelfs *maman*, die zelfbeheersing tot een tweede natuur heeft verheven, haar opwindning niet volledig verbergen naarmate we het hof naderen. Ik kan mij nauwelijks voorstellen wat er door haar heen moet gaan. Welke zorgen haar bezighouden. Het is immers geen kleinigheid om je oudste dochter aan de wereld voor te stellen.

Mijn eigen opwindning kent ondertussen twee gezichten.

Het eerste straalt van verwachting. Het paleis. De kroonluchters. De zijde. De erkenning van het hof. Het opwindende besef dat ik eindelijk

deel mag uitmaken van een wereld waarover jarenlang slechts in omfloerste bewoordingen is gesproken.

Het tweede gezicht is een stuk minder vriendelijk. Wat als ik struikel? Wat als ik mijn buiging verkeerd time? Wat als mijn naam wordt afgeroepen en ik plotseling vergeet hoe ik moet ademen, laat staan hoe ik Hare Majesteit behoort te benaderen?

Maar zodra wij het paleis bereiken, verdwijnen al die persoonlijke angsten onder de overweldigende pracht die ons omringt. Mijn mond valt oncharmant open. Het gebouw rijst op aan de horizon. Het is niet simpelweg indrukwekkend; het ademt die bijzondere vorm van macht die zichzelf voor eeuwig in architectuur probeert vast te leggen. Hoge ramen waarin het daglicht zich verzamelt als stilstaand water. Gevels die zo rijk zijn versierd dat zij op zichzelf al kunstwerken lijken.

Maar binnen... wauw, binnen is alles nog uitbundiger. Marmeren vloeren die iedere voetstap met feilloze precisie weerkaatsen. Vergulde lijsten. Spiegels die het licht van honderden kaarsen vermenigvuldigen, totdat de vertrekken haast volledig uit schittering lijken te bestaan. Kroonluchters die boven ons hangen als bevroren sterrenbeelden. Overal lakeien, heren, dames, officieren, linten, fluweel, goudgalon, wit satijn, parelmoer, juwelen en de voortdurende choreografie van een wereld die evenzeer op etiquette drijft als een schip op water.

Ik had mij voorbereid op grootsheid, maar niet op overvloed. Niet op de duizelingwekkende schoonheid van zoveel rijkdom die op één plaats bijeen is gebracht. Niet op de vermengde geur van bijenwas, warme kaarsen en kostbare parfums die samen bijna bedwelmend werkt. Niet op de manier waarop mijn eigen spiegelbeeld telkens weer oplicht in de hoge spiegelpanelen, klein en bleek tussen al die schittering.

De andere debutantes hebben zich inmiddels verzameld in de salons en voorvertrekken waar wij wachten tot onze presentatie begint. Sommigen staan in kleine groepjes bijeen met hun moeder of voogd, omgeven door een sluier van opgewonden gefluister. Anderen zwijgen en staren strak voor zich uit met die uitdrukking die niet voortkomt uit kalmte, maar uit uiterste zelfbeheersing.

Hun jurken vormen een golvende zee van wit, crème, zachtroze en zilver. Hun kapsels zijn versierd met veren, bloemen, parels en linten. Hun blote schouders glanzen in het licht. Hun waaiers fladderen als vlindervleugels. Ieder van hen is beeldschoon of op zijn minst met zoveel zorg gekleed dat zij die indruk moeiteloos weet te wekken.

Op dit moment is dat misschien nog wel het meest verontrustende van alles. Niet dat ik mezelf ooit als onaantrekkelijk heb beschouwd,

maar tussen zoveel bijna engelachtige schoonheid zou ik zomaar onopgemerkt kunnen blijven. Ik ben gewoon te normaal. Ik hoor hier niet thuis.

Flarden van gesprekken drijven langs mij heen, zacht en vluchtig.

‘Men zegt dat Hare Majesteit vandaag uitstekend gehumeurd is.’

‘De dochter van Lady Ashcombe is inmiddels al bijna drie keer flauwgevallen.’

‘Buig niet té diep. Dat oogt zo provinciaal.’

‘Heb je haar japon gezien? Vast uit Parijs.’

‘Die parels zijn ooit van een keizerin geweest.’

‘Denk je dat de hertog vanavond aanwezig zal zijn?’

Hier en daar klinkt een zenuwachtig lachje, net iets te schel om oprecht te zijn. Verderop sist een moeder iets tegen haar dochter wat ik niet goed kan verstaan, maar de blik die erop volgt laat weinig aan de verbeelding over: *Wag het niet om te falen*.

Aan de andere kant van de salon speelt een klein muzikensensemble, zo onopvallend opgesteld dat het bijna wegvalt tussen alle pracht en praal van het paleis. Ook Mary-Ann staat daar. Zodra ze mij ziet, knikt ze kort. Ze lijkt net zo weinig in staat een gesprek te beginnen als ik. Daar ben ik haar oprecht dankbaar voor. Ik vermoed namelijk dat ik zou moeten overgeven van de zenuwen als ik nu ook maar één woord moest uitbrengen.

De muziek is niet bedoeld om op te dansen, zoals tijdens een bal, maar vormt een verzorgde stroom van strijkers en pianoklanken die zich door het geroezemoes van stemmen slingert, vermoedelijk om ons opgewekt en ontspannen te houden. Ja hoor. Een volslagen mislukte poging, als je het mij vraagt.

‘Staar niet zo, lieverd,’ fluistert *maman* bijna zonder haar lippen te bewegen. ‘Je bent hier niet om naar een voorstelling te kijken, maar om er zelf deel van uit te maken.’

Toch kan ik het niet helpen. Hier staan, na jaren van voorbereiding, voelt nauwelijks werkelijk. Dit is tenslotte geen gewoon sociaal samenzijn. Geen middagthee, geen concert en geen diner in het herenhuis van een voorname gentleman.

Dit is het hof.

De plaats waar persoonlijke ambitie zich vermomt als openbare ceremonie. Waar jonge vrouwen de maatschappij worden binnengeleid alsof zij hun opwachting maken in een zorgvuldig geregisseerd toneelstuk.

Niemand is hier gekomen om gezellig met elkaar te praten. Niet voor